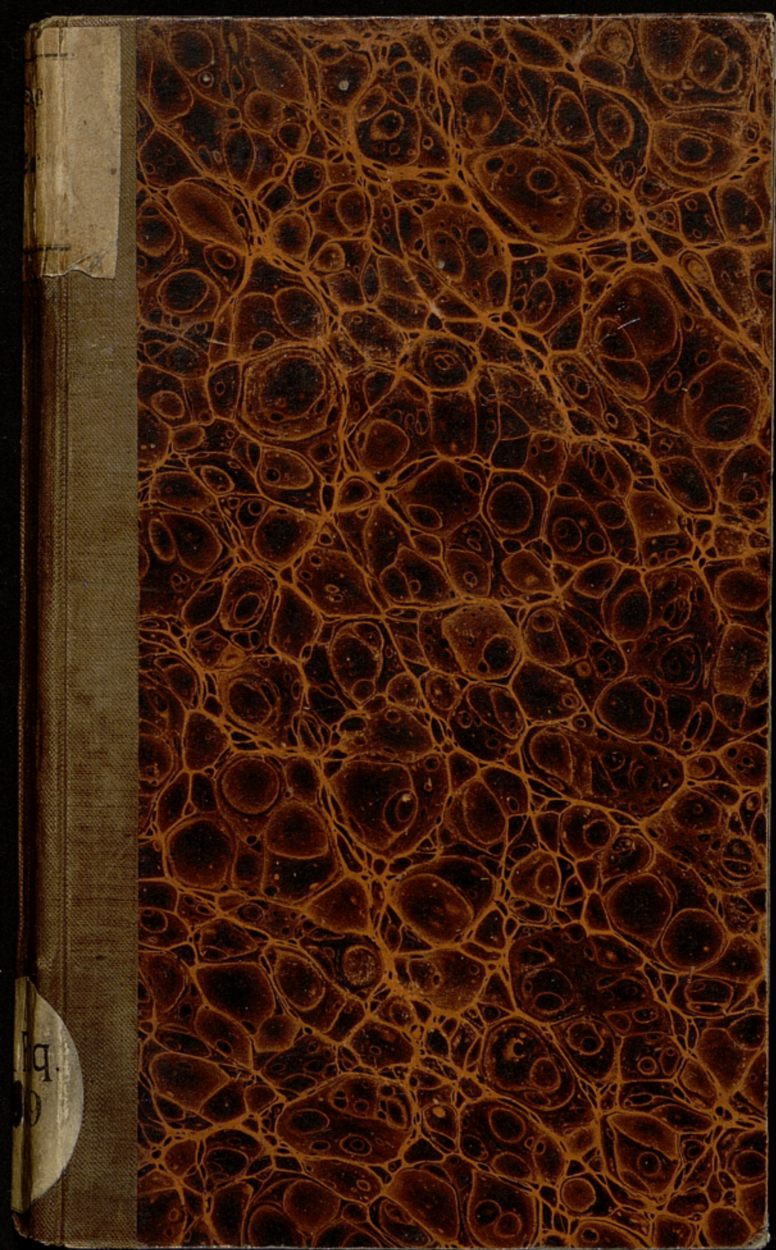
Samling
af
Sange

I



Selskabet for Trykkefrihedens rette Brug (stiftet i Marts 1835) har til Formaal: ved de Midler, der staae i dets Magt, at fremme Trykkefrihedens rette Brug, modarbeide dens Misbrug i hvilkensomhelst Retning, og saaledes virke til Folkeoplysning.

Selskabet foranstalter Udgivelsen af et Ugeskrift „Dansk Folkeblad", hvis Hovedformaal er at udbrede saadanne Kundskaber, som kunne tjene til at oplyse Folket, og danne dets Dom over Gjenstande, der maae være vigtige for Alle.

Selskabet søger fremdeles ved Belønninger at fremkalde populaire Skrifter, skikkede til i alle Borgerklasser at forædle Sindet, forbedre Smagen og udbrede Kundskaber, fornemmelig om Communalvæsen, Handel og andre Næringsgrene, samt hvad der overhovedet griber ind i Borgerlivet.

Saadanne Priis-Skrifter, saavelsom andre Bøger tjenlige til samme Øiemed, foranstalter Selskabet udgivne til muligst billig Priis og udbredte i Folket; de bortgives efter Anmodning til Sognebibliotheker paa Landet, til Sygehuse, Fattighuse, Straffeanstalter og lignende Steder.

Det aarlige Contingent er 2 Rbd. Sedler. For dette erholder ethvert Medlem Folkebladet og de af Selskabet fra Tid til Tid udgivne Skrifter.

Selskabet har sit Hovedsæde i Kjøbenhavn, hvor Bestyrelsen er overdraget 36 Repræsentanter. Naar fra en By og sammes Omegn eller et Landdistrict 24 eller Flere ere blevne Medlemmer af Selskabet, kunne de danne et Filialselskab, som udvælger sin egen Bestyrelse. Saadanne Filialselskaber ere allerede oprettede i Holbek, Nakskov, Randers, Roeskilde, Rønne, Stege.

Antallet af Selskabets Medlemmer er for Tiden (April 1836) 2230. Folkebladet har desuden 120 Subskribenter.

Folkebladet redigeres af Selskabets Skrift-Committee, hvis Medlemmer for Tiden ere: Professor Clausen, Professor Sibbern, Etatsraad og Professor Ørsted, Pastor Gad, Kammerraad Drewsen, Høiesterets-Advocat Justitsraad Guldberg, Etatsraad Hvidt, Professor Høyen, Overlærer Hage.

---

Selskabet har i sit første Aar, foruden nærværende Skrift, udgivet følgende Skrifter, som ere blevne uddeelte blandt dets Medlemmer:

1. Udvalgte Fortællinger af Hebel, frit oversatte af Algreen-Ussing. 68 S. Duodez. Priis: 10 Sk. heftet.
2. Udvalgte Advents- og Jule-Psalmer, redigeerte af Prof. Sibbern. 34 S. Duodez. Priis: 6 Skilling heftet.
3. Samling af fædrelandshistoriske Digte, redigeerte af F. Fabricius. 282 S. Duodez. Priis: 48 Skilling heftet.

# Samling

af

# danske Sange.



Udgivet af

Selskabet for Trykkefrihedens rette Brug.

Samlet og ordnet af **Henrik Hertz.**

## Første Hefte.

Med Noder til 34 Melodier.

Prisen overalt i Danmark: 32 Skilling.

---

Kjøbenhavn.

Trykt hos J. D. Qvist, Bog= og Nodetrykker.

1836.

Den Samling af danske Sange, der herved overgives vore Landsmænd og Landsmandinder, vil komme til at bestaae af to Hefter, hvert paa tre Afdelinger. I nærværende første Hefte indeholder første Afdeling endeel Sange af fædrenelandsk Grundtone og mandig Charakteer; anden Afdeling skildrer forskjellige Livstilstande, og udtrykker en tilfreds eller i forskjellige Kaar hengiven Stemning; tredie Afdeling er Udtrykket for et af Kjærlighed grebet Gemyt, der udtaler sine Følelser.

I andet Hefte vil første Afdeling komme til at indeholde Romancer, anden Afdeling nogle skjemtefulde Sange, og tredie Afdeling Bordsange.

Ved at kaste et Blik paa dette Heftes Indholds-Liste vil man let underrette sig om den Orden, hvori de enkelte Sange udvikle sig af hverandre, enten efter deres Indhold eller den Stemning, hvori de sætte Sjælen; og man vil saaledes uden Vanskelighed kunne finde den Sang, man nærmest føler Trang til. Med næste Hefte vil desuden følge et alphabetisk Register over alle Sangene. Ligesom dette vil ogsaa det næste Hefte ledsages af et Udvalg Melodier i Noder.

De fleste Sange ere optagne uforandrede. Ved nogle faa (dog mest oversatte) vare Omarbeidelser eller smaa Forandringer og Udeladelser nødvendige. Dette er imidlertid skeet med vaersom Haand og saaledes, at Ingen skal have Grund til Klage.

Sang har til alle Tider været anseet for et virksomt Middel til at stemme Sindet, styrke, berolige og tilfredsstille det eller skaffe uskyldigt Tidsfordriv. Det er vort Ønske, at denne Samling, hvori endeel ældre, nu næsten glemte Digte ere optagne blandt vore meer eller mindre bekjendte nyere, maa tjene til ret Manges Trøst og Opmuntring. Vi ønske, at disse Sange, enhver efter sit Indhold, maae bidrage til at forskjønne Livets forskjellige Tilstande, stemme til at nyde de glade i fuldere Udstrækning og give Lindring under Byrden af de kummerfulde; at de maae forstærke Kjærligheden til Hjem og Arne, til Slægt, Venner og Elskede, og til Landets milde og retfærdige Herster.

# Indholds=Liste.

I.

---

## II.

Side

---

## De Sange, hvortil Musiken følger med dette Hefte, ere følgende:

## Tillæg.



---

**Anmærkning.** Over hvert Musik-Nummer findes et eller flere Ord med latinske Bogstaver, der tilkjendegiver den Langsomhed eller Hurtighed, hvormed Melodien bør synges. For det Tilfælde, at disse fremmede Benævnelser ikke ere Alle tilstrækkeligt bekjendte, tilføies følgende Forklaring:

*Adagio*, langsomt. — *Larghetto*, ikke saa langsomt som Adagio. — *Andante*, noget langsomt. — *Andantino*, lidt hurtigere end Andante. — *Moderato*, ikke for hurtigt. — *Allegretto*, noget hurtigt, muntert. — *Allegro*, hurtigt. — *Vivace*, meget hurtigt. — *Con moto*, med livlig Bevægelse. — *Quasi*, næsten; f. Ex. *quasi allegretto*, næsten muntert.

# I.

Egen Melodie.

Danmark, deiligst Vang og Vænge,
Lukt med Bølgen blaa,
Hvor de vorne, danske Drenge
Kan i Leding gaae
Mod de Saxer, Slaver, Vender,
Hvor man dem paa Tog hensender —
Een Ting mangler for den Have:
Ledet er af Lave.

Beltet af Guds Forsyn hegner,
Værger fleste Land;
Hvad man under Danmark regner
Nyder Værn af Vand.
Ingen Nabo, som vil vinde,
Tør paa Danmark gaae iblinde.
Fik vi Ledet hængt i Lave
Lukket var vor Have.

Meilfartsund os Fyen beskytter, *)
Møen hiin høie Klint.
Indtil Gedsør ingen Rytter **)
Ride skal gesvindt;
Guldborgsund for Lolland gjenner,
Øresund vort Sjælland tjener.
Hvert Land har sit eget Lukke:
Alt maa Jylland sukke.

Saa hun talte, Dronning Thyre,
Ret kaldt Dannebod,
Til de Mænd, der Danmark styre:
"Fatter freidigt Mod!
"Gabet kan vi vel tillukke,
"Saa vi ei os lader pukke
"Af hver fremmed Løbeskytte,
"Der vil ind for Bytte.

"Fra Moradset vest for Strande
"Til Møsund i Sli
"Vil vi os en Vold bemande,
"Gjøre snæver Sti.
"Alt skal Den om Orlov bede,
"Som vi gjennem skulde stede;
"Ei skal Hver der gjennem fare
"Med vor stjaalne Vare."

---

*) Meilfart= eller Middelfart=Sund d. e. det lille Belt.
**) Gedsør, nu Gjedserodde, den sydligste Pynt af Falster.

— At dessnarer' færdes kunde
Værket med Behør,
Dronning Thyre lod af Grunde
Reise hvor man kjør'
Gjennem Volden sig en Bure,
Paa det Værk at have Kure. *)
Slet sig Noget kun vil føie
Under fremmed Øie.

Efter Ønske vored' Volden,
Dannevirke kaldt,
Som har mangen Tørning holden
Før den slet forfaldt.
"Ledet — sagde Dronning Thyre —
"Har vi hængt; Gud Vangen hyre, **)
"At den ingen Fremmed bryder
"Eller Hofbud byder."

Dannemark vi nu kan ligne
Ved en frugtbar Vang,
Hegnet rundt omkring; Gud signe
Den i Nød og Trang!

---

*) Opsyn.
**) Hyre eller hyrde ɔ: beskytte.

Lad som Korn opvore Knægte,
Der kan frisk mod Fjenden fægte
Og om Dannebod end tale,
Naar hun er i Dvale!

---

Melodien af Hartmann.

Kong Christian stod ved høien Mast,
I Røg og Damp.
Hans Værge hamrede saa fast,
At Gothens Hjelm og Hjerne brast.
Da sank hver fjendtlig Speil og Mast
I Røg og Damp.
Fly, skreg de, fly, hvad flygte kan!
Hvo staaer mod Danmarks Christian :|:
I Kamp? :|:

Niels Juul gav Agt paa Stormens Brag, —
Nu er det Tid! —
Han heisede det røde Flag,
Og slog paa Fjenden Slag i Slag;
Da skreg de høit blandt Stormens Brag:
Nu er det Tid!
Fly, skreg de, hver, som veed et Skjul!
Hvo kan bestaae mod Danmarks Juul :|:
I Strid? :|:

O, Nordhav, Glimt af Vessel brød
Din mørke Sky.*)
Da tyede Kæmper til dit Skjød,
Thi med ham lynte Skræk og Død.
Fra Vallen hørtes Vraal, som brød
Din tykke Sky.
Fra Danmark lyner Tordenskjold;
Hver give sig i Himlens Vold, :|:
Og fly! :|:

Du Danskes Vei til Roes og Magt,
Sortladne Hav!
Modtag din Ven, som uforsagt
Tør møde Faren med Foragt,
Saa stolt, som Du, mod Stormens Magt,
:|: Sortladne Hav!
Og rask igjennem Larm og Spil
Og Kamp og Seier før mig til
Min Grav! :|:
Igjennem Kamp og Seier til
Min Grav!

---

*) Peter Vessel, mere bekjendt under Navnet Tordenskjold, som han erholdt da han blev optagen i Adelstanden.

Mel. Vive le roi, vive la France.

Ved fremmed Kyst, paa fjerne Strand,
Hvorhen os end vor Skjebne sætter,
Man glemmer ei sit Fødeland,
Dets lyse Dag, dets mørke Nætter.
Til Danmark paa vor Barndoms Gang
Os knytted' Uskylds første Glæder;
For det nu lyder Manddoms Sang:
:|: Danmark! Dig følge Held og Hæder! :|:

I Rummet er din Grændse nu
En snæver Kreds af Hav og Volde;
Men fjernt i Tiden høres Du
I Klang af Harper og af Skjolde.
I Tiden er din Strækning stor,
Og Saga frem for Oldtid træder,
Og synger gjennem Seclers Chor:
:|: Danmark! Dig følge Held og Hæder! :|:

Du mindes Fortids Helteleg
Ved store Dødes Helteskygger,
Mens første Christians Konge-Eeg
Er den, hvorunder Livet bygger.
Hør, Nutid synger Oldtids Qvad,
Det lyder høit paa alle Steder,
Hvor Stammen breder ud et Blad:
:|: Danmark! Dig følge Held og Hæder! :|:

---

Melodien af Zink.

Langt høiere Bjerge saa vide paa Jord
Man har, end hvor Bjerg kun er Bakke;
Men gjerne med Slette og Grønhøi i Nord
Vi Dannemænd tage til Takke:
Vi er ikke skabte til Høihed og Blæst,
Ved Jorden at blive, det tjener os bedst.

Langt skjønnere Egne, vil gjerne vi troe,
Kan Fremmede udenlands finde,
Men Dansken har hjemme, hvor Bøgene groe
Ved Strand med den fagre Kjærminde,
Og deiligst vi finde, ved Vugge og Grav,
Den blommede Mark i det bølgende Hav!

Langt større Bedrifter, for Ære og Sold,
Maaskee saae man Udlænding øve;
Omsonst dog ei Dannemænd førte i Skjold,
Med Hjerterne, Løve ved Løve;
Lad Ørne kun rives om Jorderigs Bold!
Vi bytte ei Banner, vi skifte ei Skjold!

Langt klogere Folk er der sagtens om Land,
End her mellem Belte og Sunde;
Til Huusbehov vi dog har Vid og Forstand,
Vi vil os til Guder ei grunde.
Og brænder kun Hjertet for Sandhed og Ret,
Skal Tiden nok vise: vi tænkte ei slet!

Langt høiere, ædlere, finere Sprog
Skal findes paa Fremmedes Tunge;
Om Høihed og Deilighed Dannemænd dog
Med Sandhed kan tale og sjunge;
Og træffer vort Modersmaal ei paa et Haar,
Det smelter dog mere end Fremmedes slaaer.

Langt mere af Malmen, saa hvid og saa rød,
Fik Andre i Bjerg og i Bytte;
Hos Danske dog findes det daglige Brød
Ei mindre i Fattigmands Hytte;
Og da har i Rigdom vi drevet det vidt,
Naar Faa har for Meget og Færre for Lidt.

Langt ædlere Konger med Landsfader=Navn
Maaskee kan engang man opdage,
Men Ætten i Leire og i Kjøbenhavn
Dog spørger endnu om sin Mage;
Thi prise vi Stammen af Skjold og af Dan!
Gid immer den blomstre i Fædrenes Land!

Langt høiere Roes over herskende Drot
Man hørte fra Fremmedes Tunger;
Men Spørgsmaal: om altid det meentes saa godt,
Som her, naar hver Dannemand sjunger:
Vor Fredrik! han vorde som Duen saa hvid!
Hans Alder høiloves som Fredegods Tid.

---

Mel. Vil Du være stærk og fri.

Dannevang, med grønne Bred,
Ved den blanke Vove!
I dit Skjød er Kjærlighed,
Fred i dine Skove:
Fuglen synger høit i Sky
Over Kæmpehøie;
Men i Dalen smiler bly
Vaarviolens Öie.

Dannevang, din Blomsterarm
Fædrene omslynged;
Kjærligt gløder Sønnens Barm,
Hvor hans Vugge gynged.
I de danske Fædres Spor,
Under Egeskygger,
Der, hvor Troskabsfuglen boer,
Enigheden bygger.

Een er Fader for os her,
Vi har fælleds Moder:
Danmark er vor Moder kjær,
Danmarks Søn vor Broder.
Som eet Hjerte, Favn i Favn,
Broderfolket flamme!
Juble høit dit Fadernavn,
Gamle Skjoldungstamme!

Hil dig Drot! og hil dig Land,
Ved den blanke Vove!
Blomsterøer! grønne Strand!
Lyse Bøgeskove!
Her er Troskabsfuglen graa,
Fædres Høie grønne,
Vennen trofast, Himlen blaa,
Slettens Møer skjønne.

Her er Sang og Harpeklang,
Her er Fryd og Gammen,
Her vi slumre skal engang
Broderligt tilsammen.
Her vi leve skal og døe,
Som de Fædre gjæve:
Leve Konge, Ven og Mø!
Gamle Danmark leve!

---

Egen Melodie.

Du Plet af Jord, hvor Livets Stemme
Steg første Gang fra spæde Bryst,
Hvor Himlen gav mig at fornemme
Det første Glimt af Livets Lyst.
Der hvor jeg lærte Moder stamme,
Og første Fjed ved hendes Haand,
Der tændtes Gnisten til den Flamme,
Som brænder for mit Fødeland.

Og naar, i Barndoms blide Dage,
Til fremmed Egn vi løbe hen,
Med Længsel iilte vi tilbage
Til moderlige Hjem igjen.
Hver Høi, hver Dal, som gav os Glæder,
Den blev vort Minde dyrebar,
Og henrykt Manden seer de Steder,
Hvor han som Barn lyksalig var.

Fra Øst, fra Vest, mod Polens Ende,
Hvor en fornuftig Stemme lød,
De samme Luer varig brænde,
Som Himlen, som Fornuften bød.
Ei Grønlands arme Søn vil bytte
Sit golde Fjeld mod kornrigt Land,
Et Marmorslot er ham hans Hytte,
Og Fjeldet er hans Kanaan.

Af denne ædle Lue brændte
De fordums Helte af vort Land,
Skjøndt de kun tvende Pligter kjendte,
At elske, og at døe, som Mand.
Saa glemte Hjalte Elskerinde,
Og Fødelandet ene saae,
Og faldt for det. Hans Troskabs Minde,
Som Bautastenen varig staae!

Den bød dig, Absalon! at lægge
Din Stav, og gribe Sværd til Strid,
At bytte Klostrets lune Vægge
Med Telt i Landets Trængsels Tid.
Ei Storm ham skrækker, Mulm ham blinder,
Arcona følte Danmarks Ven;
Med Skjelven saae sin Overvinder,
Med Glæde Mennesket igjen.

De Danskes Sletter, Norges Fjelde
Har Minder paa den Kjærlighed,
Hvorpaa Monarkens sande Vælde
Staaer fast i Feide og i Fred.
Kjær har vi Fader, Ven og Pige,
Og Frugten af arbeidsom Haand,
Men over Alt skal Flammen stige,
Som brænder for vort Fødeland.

Du Troskabs Minde i vor Norden,
Urokkelige Fredrikshald,
Du trodsed Carls gjentagne Torden,
Og tændte Lynet til hans Fald.
Paa Klippens Fod, som Alter, brændte
Et Offer for vort Fødeland,
Da Borgerkjærligheden tændte,
For Landets Vel, sin By i Brand.

O Kongestad! Din Seiers Minde
Til Danskes sidste Slægt skal staae.
Det Land, som Gustav vilde vinde,
Bag dine svage Volde laae.
Men Borgerkjærligheden vinder,
Og Gustav skjælver for sit Navn;
Hans Haab og Helte Gravsted finder
Omkring det frelste Kjøbenhavn.

Hver Dannemarks og Norges Pige
Skal henrykt synge deres Navn;
Hver Moder ofte Sønnen sige
Om Fredrikshald og Kjøbenhavn,
Og, mens han lærer stamme: Moder,
Ham lære stamme: Fødeland,
At elske Mennesket som Broder,
Men Fødelandet som en Mand.

Brænd høit, brænd varigt i vort Norden,
Du Fødelandets Kjærlighed!
Gjør Manden kjæk i Slagets Torden,
Og nyttig i den gyldne Fred.
Vor Attraa Viisdoms Børn skal ære,
Alfader give Bifalds Smiil!
Den gode Borgers Navn at bære
Er Maalet, som vi sigte til.

Melodien af Schultz.

Frugtbare Marker og skovgroede Sletter,
Fiskrige Have omgive vort Land.
Bølgen beriger og Ageren mætter,
Gavnlighed adler hver Alder og Stand.
Ære sin Øvrighed, elske sin Lige,
Tro mod sit Land og sin Konge og Mø,
Saa tænker Dansken, og før han skal svige,
Før skal han døe.

Enige Brødre det ville vi være,
Bundne ved Slægtskabs og Broderskabs Baand.
Een er vor Konge, og een er vor Ære,
Derpaa vi give hinanden vor Haand.
Ære sin Øvrighed, elske sin Lige,
Trofast mod Land og mod Konge og Mø,
Saa tænke Alle, og før vi skal svige,
Før skal vi døe.

---

Melodien af Weise.

Der er et Land, dets Sted er høit mod Norden,
Og Polens Bjerge svømme nær dets Havn;
Men skjøn som det er ingen Plet af Jorden,
Og Danmark nævner man dets favre Navn.

I sølvblaa Vesterhav en deilig Have,
Med Bøgehegn, hvor Nattergale boe!
Og hver en Deel gav Himmelen sin Gave;
Paa hver en Plet Velsignelserne groe!

Fra Eid'rens Strøm til Skagens hvide Banker
Den jydske Halvøe krummer sig mod Nord.
Et herligt Land, dets Folk sig Velstand sanker;
Paa fremmed Strand det henter Guld ombord.
Den muntre Stridshingst over Engen vanker,
Og Stimer myldre i den dybe Fjord;
Til Stavn og Roer har Skoven Egeplanker,
Dets Sønner Kraft, og Snildhed deres Ord.

Mod Øst for denne tvende Have stride
Med Sjølunds Bred og Othins gamle Ø;
Nær Lolland, Falster, staaer i Klæder hvide,
Med Løv om Haaret, Bølgens ranke Mø.
Det raske Folk kan ingen Mangel lide,
Thi Agren bølger her sig, som en Sø;
Om favre Blomstereng staae Lunde blide;
Her er det smukt at leve, tungt at døe!

Og dybt mod Syd, hvor Elbens Bølge gynger
Vel tusind Snekker langs den grønne Kyst,
I fede Marsk, imellem gyldne Dynger,
De røde Hjorde hvile sig med Lyst. —

I østlig Sø, hvor vrede Stormfugl synger,
Bornholm staaer, kraftig, med sit Klippebryst;
Og dybt i Stenen er Karfunkelklynger,
Og det har Mænd, som lee ad Kampens Dyst!

Saa stille Strøm og Sunde — Mark og Stæder;
Men eet er Danmark, trofast er dets Magt;
En Bro af Malm Samdrægtigheden smeder
Fra Bred til Bred; og Ærlighed staaer Vagt.
Vort Held er eet, og fælleds er vor Hæder;
(Den vogter Sværdet med sin Varetægt!)
Og een den danske Bøn, hvert Hjerte beder:
„Gud skjærme Kongen og hans hele Slægt!" —

---

Mel. Kong Christian stod ved høien Mast.

Beskjærm vor Konge, store Gud!
Beskjærm hans Slægt!
Lad Skjoldung-Stammen høi og prud
Bestandig skyde friske Skud!
Beskjærm vor Konge, store Gud!
Beskjærm hans Slægt!
Med Blomster i sit Sølverhaar
Han bære, styrket Aar for Aar,
Saa let som i sin Ungdoms Vaar
Sin Krones Vægt!

---

Mel. Amor, som til Jordens Glæde.

Ført af Tiden paa dens Vinger
Gaaer en mægtig Verdensaand;
Evig for det Nye, den bringer,
Løser den et gammelt Baand.
Dog mens Alt ustadigt svinder,
Er der Eet, som ei forgaaer:
Kjærlighed er Det, som binder,
Den er Magten, som bestaaer.

Held den Drot, hvis Magt er grundet
Dybt i Kjærlighedens Magt!
Held det Folk, til Thronen bundet
Ved den elskeligste Pagt!
Fredens Budskab, Farvebuen
Lyser over Strøm og Ark,
Og med Grenen flyver Duen
Til den elskte Patriark.

Hvad der spredes, vil sig samle;
Eet det er, som ei vil flye:
Kjærlighed er her det Gamle,
Kjærlighed er her det Nye.
Du, som ved din Mildhed seirer,
Du, som hersker i vort Bryst,
Du, hvis Fest vort Hjerte feirer,
Fredrik! hør vort Hjertes Røst!

---

Mel. Vi Sømænd gjør ei mange Ord.

At Danmark er et lidet Land,
Saa tidt man declamerer,
Men let den Sag bevises kan,
At man os kun fixerer.
Lad Overfladen dem paa Kort
Beregne nok saa nøie,
Vi vil dog helst beregne vort
I Dybden og det Høie.

Hvad gaaer mig an, om nok saa langt
Sig strækker ud et Rige,
Naar det iøvrigt dog er trangt,
Saa vil det lidet sige.
Naar Veiret ei kan drages frit,
Saa smager Druen ikke,
Og see! hvordan jeg drager mit,
Og hvordan jeg kan drikke!

Dog, Brødre! lad os heller dem
Den megen Storhed skjænke.
Hver kan jo, naar han kommer hjem,
Det hos sig selv betænke.
Thi størst det er at være klog,
Og klogest, at gi'e efter,
Saa blive vi de største dog,
Var vi end mindst i Kræfter.

Men er det stort at Folk og Drot
Ei Plads har i eet Rige,
Er idetmindste det ei godt,
Det kan som Dansk jeg sige.
Langt større dog, naar Drotten kan,
Som her, med Sandhed sige:
Jeg har hos hver en ædel Mand
Erobret mig et Rige!

Kong Fredrik! lad den danske Mand
Sin Tak til dig frembære!
Var Danmark end et mindre Land —
Her er det godt at være!
Ved hvert et helligt Baand, som brast
I andre, større Riger —
Ved Bog, ved Sværd, ved høien Mast
Din Lov til Himlen stiger!

---

Melodien af R. Bay.

Vift stolt paa Codans Bølge
Blodrøde Dannebrog!
Din Glands ei Nat skal dølge;
Ei Lynet dig nedslog.
Du over Helte svæved,
Som sank i Dødens Favn;
Dit lyse Kors har hævet
Til Himlen Danmarks Navn.

Fra Himlen er Du faldet,
Du Danmarks Helligdom!
Did har Du Kæmper kaldet,
Som Verden leder om.
Saalænge Rygtet svinger
Sig over Land og Sø;
Mens Nordens Harpe klinger,
Din Roes skal ei uddøe.

Syng høit i Kampens Bulder
Om Juul, din Kæmpe bold;
Naar Tordnen om dig ruller,
Du synge Tordenskjold!
Og flyver Du mod Himlen
I stolte Luers Favn,
Da nævn for Stjernevrimlen
Din høie Hvitfeldts Navn!

Hvergang en Stjerne funkler,
En Helt Du nævne kan;
Men Ingen, som fordunkler
Din store Christian.
Paa Lysets Kyst han stander
I Seiersklædebon,
Hvergang en Kæmpe lander
Hos Rud og Absalon.

Med Palmen Christian vinker,
Naar, Dannebrog! han seer
Dit hvide Kors, som blinker
I Kampens Flammeskjær.
Vift høit for alle Vinde!
Kald dine Sønner frem!
Mens Hjertets Bølger rinde,
Din Glands omstraale dem!

Vai stolt ved Danmarks Strande!
Vai stolt ved indisk Kyst!
Og ved Barbarers Lande
Lyt stolt til Bølgens Røst!
Den toner om din Hæder,
Om dine Kæmpers Priis;
Og Heltene det glæder
I deres Paradiis.

See dem, Du har tilbage:
De blusse ved dit Navn;
Vil for din Hæder drage
Med Fryd i Dødens Favn.
Uplettet skal Du svinge
Dig over Verdens Sø,
Til Nordens Brynier springe
Og Danmarks Hjerter døe.

Melodien af Schultz.

Fædreland! for dig den danske Mand
Havet pløier, Stormen døier,
:|: Glad ved sin Stand :|:
:|: Havet gi'er Velstand og Brød. :|:
Fædreland! Hvor Brødet smager,
Naar Du dine Børn modtager
I dit moderlige Skjød!
:|: Kjækhed er Sømands Lov! :|:
Hviner end Stormen i Takkel og Toug,
Slingrer end Skuden, gaaer Søen end høi;
Hurra! my Boy!
:|: God Sømand, rask Kamerat :|:
I Havblik, som i Dravat.

---

Melodien af Schall.

Fra Chinas Kyst
Til Østersøens Grændser
Den danske Sømand gaaer med Lyst;
Med Mod i mandigt Bryst
Han seiler, pranger, lændser,
Og tænker paa sin raske Tøs,
Saa tidt han heiser Flag og Gjøs.

For vakre danske Piger
Hans kjekke Hjerte slaaer;
Langt bort til fjerne Riger
For dem han modig gaaer.
Og slog end Lynild i hans Mast,
Og om end Stag og Vanter brast,
En Sømand sligt ei ændser;
Den Skræk, som dræber Excellencer,
Den leer han ad,
Og er saa glad.

---

Melodien af Hartmann.

En Sømand med et modigt Bryst
Kan aldrig fattes Penge.
Tab skærper kun hans Vindelyst,
Og Armod er ham som en Dyst,
Der ei kan vare længe.

Naar Søen plyndrer fra sin Ven
Og sætter ham paa Prøve,
Da leer han kun og tvinger den
At give tifold det igjen,
Som den har turdet røve.

Han sadler dristig Havet op,
Saasnart hans Hjerte lyster,
Og rider høit paa Bølgens Top
I Trav og susende Galop
Til guldbestrøede Kyster.

Flux er han der saa riig han vil,
Og lystig som den Rige,
Og sætter Boven=Bram=Sèil til
Og flyver glad med Sang og Spil
Tilbage til sin Pige.

---

Egen Melodie.

Vi Sømænd gjør ei mange Ord,
Ei hykle eller prale;
Om hvad der i vort Hjerte boer,
Bør Daad, ei Munden tale.
Fór sledske Kys og Favnetag
Vi tager os ivare;
Thi under dette falske Flag
De største Skjelmer fare.

I Stilhed gaaer enhver sin Gang,
Og gjør, hvad Chefen byder;
Endog ved lystig Sømandssang
Foragte vi en Skryder;

Thi mandig Taushed følger med
De Kjække og de Gjæve;
Hurra! er vor Veltalenhed,
Hurra! vor Konge leve!

En Ven vi søge, tro og huld,
Og som har staaet sin Prøve:
I Omgang viist sig tro som Guld,
I Striden som en Løve.
Og hvad man gjør for saadan Ven,
Derom maa Ingen snakke;
At gjøre samme Skjel igjen
Er vor Maneer at takke.

Vor Kjærlighed er tro og varm,
Med Fjas den Ingen blinder;
En Pige i en Sømands Arm
Oprigtig Elskov finder.
Dog, kalder Orlog os afsted,
Og stolten Vimpel vaier,
Saa haste vi fra Kjærlighed
Ombord til Kamp og Seier.

Vi søge Fjenden uden Skraal,
Thi Skraal forstyrrer Orden;
Vi svare paa hans bange Vraal
Med vore Stykkers Torden.

Og naar han gaaer til dyben Bund,
Hvor Flere af dem bleve,
Vi raabe Alle med een Mund:
Hurra! vor Konge leve!

---

Melodien af J. Hartmann.

Svend Tveskæg havde sig en Mand,
Som Thorvald hed;
I Leding rask og bold var han,
Men blid i Fred.
Hans Snekker seiled vide om
Fra Havn til Havn,
Og gjorde, hvor som helst de kom,
Berømt hans Navn.
Men Thorvald har reddet sin Konge.

Han kjøbte Fanger, gav dem frie
Og klædte dem,
Og sendte Mænd fra Slaverie
Til Huus og Hjem.
Og mangen Olding fik sin Søn,
Sin Alders Trøst,
Og mangen Mø sin Beiler skjøn,
Sin Ungdoms Lyst.
Men Thorvald har reddet sin Konge.

En ærlig Kamp var Thorvalds Fryd,
Høit var hans Mod;
Men aldrig dypped han sit Spyd
I Svages Blod.
Han fulgte Svend paa mangt et Tog
Med Herreskjold;
Og hans Nærværelse forjog
Al grusom Vold.
Men Thorvald har reddet sin Konge.

De hidsed Seil i høien Raa;
Det var Kong Svend,
Han færdes over Bølgen blaa
Med sine Mænd.
At gjæste Bretland var hans Agt;
I Land han steg,
Og alting for hans Overmagt
Tilbage veg.
Men Thorvald har reddet sin Konge.

Men Bretlands Hertug ikke sov.
Han samlede
En talrig Hær, i mørken Skov,
Af Ryttere.
Den danske Trop kom ilde an
Ved denne List.

De bleve fangne Mand for Mand,
Og Svend tilsidst.
Men Thorvald har reddet sin Konge.

"O, hør du Fangefoged fiin
Og mærk mit Bud!
Du skynde dig i Taarnet ind!
Før Thorvald ud!
Ei sømmer Bolt og Fængsel Den,
Hvis tappre Haand
Har løst saa mangen faver Svend
Af Trældoms Baand."
Men Thorvald har reddet sin Konge.

Strax kom til Taarnets Dør en Mand
Med dette Bud.
Men Thorvald svoer en Eed paa Stand:
"Jeg gaaer ei ud.
Jeg fri, og Kongen blive her
I fremmed Vold?
Nei! da var Thorvald aldrig værd
At løfte Skjold."
Men Thorvald har reddet sin Konge.

Saa stor er ædle Sjæles Magt!
Enhver blev fri,
Paa Thorvalds Bøn, og for den Agt,
Han var udi.

Og aldrig glemte siden Svend
At vise sig
Imod sin Ungdoms brave Ven
Taknemmelig.
Men Thorvald har reddet sin Konge.

Svend Tveskæg sad hos Øl og Mjød
Med Konger fleer,
Og klappede paa Hynde blød:
Sid, Thorvald, her!
Din Fader styred aldrig Land
Som En af os;
Men Den er Jarl og Ædelmand,
Der naaer din Roes.
Thi Thorvald har reddet sin Konge.

---

Hvi siunges altid om Spartaner,
Som gjorde Fjenden Passet trangt? *)
Behøve vore vakkre Daner
I Tiden da vel gaae saa langt?

---

*) Det snevre Pas ved Thermopylæ blev med beundringsværdig Tapperhed forsvaret af den spartanske Kong Leonidas og 300 Mand. Først ved disses Fald kunde den persiske Hær trænge igjennem.

Har Heltekraft ei sat sit Stempel
Paa egen Daad, i egen Tid?
Behøver Modet et Exempel
Fra Grækenland i Leonid?

Jeg sjunger om en Helt i Norden,
Og Daniel Rantzau er hans Navn,
Saa stor som nogen Helt paa Jorden,
En Sparter fra min Fødestavn.*)
Alt trued Magten lumsk i Hulen
Og vilde mættes af dit Blod;
Men, Daniel i Løvekulen!
Dig frelste Himlen og dit Mod.

Leonidas stod uforfærdet
Bag Bjerget med sin Flok og stred,
Og styrted Perser ned med Sværdet,
Indtil han selv i Græsset bed.
Men Daniel stod paa en Hede,
Han intet Ly bag Klippen fandt,
Og slog til Svensker Græsset bede,
Og slog indtil han overvandt.

O, kunde Harpens svage Toner
Din Roes forkynde med en Klang
Af hine tredive Kanoner,
Som vældig du fra Svensken tvang!

*) En Sparter ɔ: en Spartaner.

O, dirred Strængen med en Brusen,
Lig Skriget af den rædde Hær,
Der veg, skjøndt fem og tyve tusind,
For fire tusind danske Sværd!

— Jeg sjunger om en Helt fra Norden,
Og Daniel Rantzau er hans Navn,
Saa stor som nogen Helt paa Jorden,
En Sparter fra min Fødestavn.
Leonidas stod uforfærdet,
Han Heltedød bag Klippen fandt;
Men Daniel Rantzau stod bag Sværdet,
Og brugte Sværdet til han vandt.

---

Mel. Vi Sømænd gjør ei mange Ord.

Vort Fødeland var altid rigt
Paa raske Orlogshelte,
Der elsked' Tapperhed som Pligt,
Og skjalv ei, hvor det gjældte.
Saa var vor Juul og Adeler,
Og saa var han, vi synge her!
Vort Fødeland var altid rigt
Paa raske Orlogshelte.

Herr Hvitfeldt var den Herres Navn,
Vi synge her til Ære;

Og evigt, evigt dette Navn
I helligt Minde være!
Han døde for sit Fødeland,
Og glad og villig døde han.
Vort Fødeland var stedse rigt
Paa raske Orlogshelte.

Saa haard en Kamp der monne staae,
De Fiender var saa mange;
Men næst til dem Herr Hvitfeldt laae,
Den Helt var aldrig bange!
I hele Flaaden Ingen slog
Som Hvitfeldt med sin Dannebrog,
Skjøndt Dannemark var stedse rigt
Paa raske Orlogshelte.

Men som vor Hvitfeldt mandigt slog,
Og Lag paa Lag udsendtes,
Hans gode Skib, hans Dannebrog,
Af egen Ild antændtes.
Kap Anker, Hvitfeldt, fly til Land!
Med Flugt Du Livet frelse kan.
Men Dannemark var altid rigt
Paa raske Orlogshelte.

Nei! var hans Svar: flye vi derhen,
Staaer Danmarks Flaade Fare;
Og skulde Danske vove den
For egne Liv at spare?

Døe skal vi, men vi hævnes maae!
Til sidste Aandedrag vi slaae!
Vort Fødeland var altid rigt
Paa raske Orlogshelte.

Til sidste Aandedrag vi slaae:
Hans Sømænd kjækt gjentoge;
De Ild og Død rundt om sig saae,
Men uforsagt de sloge:
Til Ilden ind i Krudtet brød,
Og Alle døde Heltedød.
Vort Fødeland var altid rigt
Paa raske Orlogshelte.

Og aldrig uddøe Hvitfeldts Roes,
Hans kjække Sømænds Minde!
O, maatte de i hver af os
En værdig Landsmand finde!
Naar Fædrelandet kalder os,
Som de, Hver byde Døden Trods!
Vær Fødeland, vær altid rigt
Paa raske Orlogshelte.

---

## Gravhøien
### over anden Aprils faldne Krigere.

Mel. Svend Tveskæg havde sig en Mand.

O Danmark! Danmark! Fryd og Harm!
Og Seir og Død!
O, Mænd med Kæmpemod i Barm!
O Blod som flød!
I, som paa Danmarks Hædersdag
Ved Død for os
Paa Ærens Seng i blodigt Slag
Vandt Helteroes,
Nu Dannemarks Børn Eder signe!

I faldt, men Fædrelandets Roes
I Høitidspragt
I Eders Daad omgiver os
Med Aandens Magt.
Vi juble ei, vi klage ei;
Med stive Blik
Vi skue ad den Hædersvei,
De Helte gik.
I Liv og i Død vi dem ligne!

Vi staae ved Eders kjære Liig
Med hævet Arm;
Thi stolte Tanker reise sig
I hver' en Barm.

Seer, faldne Brødre! ned til os
Fra høien Sky!
Vi sværge Danmarks Fjender Trods,
Før døe end flye!
Saa seirer den synkende Kæmpe.

---

# II.

## Mai-Sang.

Egen Melodie.

Alverdens Skaber mild og blid,
Hør det som vi bede!
Vi prise alle Aarsens Tid.
Vær os Alle en naadig Gud med Glæde!

Den Vinters Tvang drevst du af Land,
Hør det som vi bede!
Lad Sommeren blid gaae os til Haand!
Vær os Alle en naadig Gud med Glæde!

Velkommen hid Maimaaneds Tid;
Gud glæde os med Sommer blid!

Vor Skov og Mark sig fryder smukt;
Valdborg bær Løv og Græs med Frugt.

Den lille Lærkes liflig Klang
Dig lover med Maimaaneds-Sang.

Thi bære vi dig Mai i By,
Og love dig med Psalmer nye.

Fordi vi bære Mai i Gaard,
Hør det som vi bede!
Velsign os med et frugtbart Aar!
Vær os Alle en naadig Gud med Glæde!

Vi pløie i vort Ansigts Sved,
Og saae vort Korn i Jorden ned.

Fremfør vor' Hænders Gjerning vel!
Velsign os Gud til Liv og Sjæl!

Giv tidligt Veirligt ovenfra,
At Grødens Vært maa Lykke faae.

Med Olden god velsign vor Skov,
Giv Flesk paa Bord, dit Navn til Lov.

Giv Korn og Kjern' paa Agrene,
Til Brød og Øl i Kjelderne!

Giv Frugt paa Træer i Haugerne,
Til søden Most i Tønderne.

Ved Bier giv Vox og Honning sød,
Til Lys og Lægedom, Mad og Mjød.

Stærk Humle hæng paa Stængerne,
Sæt bedst Malurt i Bedene.

Lad Urter groe til Smag paa Mad,
Hør det som vi bede!
Giv Ærter, Rødder, Kaal, Salat.
Vær os Alle en naadig Gud med Glæde!

Velsign os og med Livets Frugt,
Med Faar og Fæ paa Marken smukt.

Giv Melk og Smør, og Osten sød,
Velsign os med Boghvedegrød.

Velsigne fersk og salten Vand
Med Sild og Fisk for Qvinde og Mand.

Lad Hønen give Æg paa Fad,
Til Pandekag' og Æggemad.

Bevar vore Gæs fra alskens Nød,
Gjør Kaalen fed og Dynen blød.

Til Klæder giv Hør, Hamp og Uld,
Til Kroppens Skjul i Hede og Kuld.

Dertil regjer os med din Aand,
Ved dine Engle gjør os Bistand!

Gud! fri os fra en blodig Krig,
Fra Krankhed og den dyre Tid!

Bevar, o Gud! din Christenhed,
Hør det som vi bede!
Saa og vor kjære Øvrighed.
Vær os Alle en naadig Gud med Glæde!

Bevar, o Gud! vor Konge vel,
Velsigne ham til Liv og Sjæl!

Vor Konges og vort Landets Raad,
— Hør det som vi bede —
Gud vær med dem i Raad og Daad!
Vær os Alle en naadig Gud med Glæde!

---

Egen Melodie.

Sanct Hansdag er Glædens og Midsommers Fest,
Og derfor til Kilden vi drage.
Jeg priser den klogest, som morer sig bedst
I Sommerens blideste Dage;
:|: Snart Pigen, snart Glasset, snart Harpen i Favn
I Lundenes Tempel vi tage. :|:

Oplivende Glæde, at skue den Fryd,
Som muntrer den brogede Vrimmel;
Til Glassenes Klang toner Strængenes Lyd,

Og stiger mod soelklare Himmel;
:|: Snart Gyngens, snart Glædens, snart Kjærheds Fryd
Gjør Panden paa Vandreren svimmel. :|:

Her dandses paa Line, hist spiser man Blaar,
Man raaber Hurra og man støier;
Comoedie spilles med Potter og Skaar,
Hist man sig i Gyngen fornøier.
:|: Saaledes fra Morgen til Aften det gaaer:
Hurra! det er tusinde Løier. :|:

Her trippe to Hunde en pæn Menuet,
Hist seer man en Bjørn slaae paa Tromme;
En Liremand spiller og synger sig træt
Og faaer dog kun lidt i sin Lomme;
:|: Hist Halte, her Blinde, Ung, Gammel og Riig —
Enhver maa en Kildetour gjøre. :|:

Hver Time bortrinder med flyvende Iil;
Os qvæger det venlige Grønne:
De yndige Pigers fortryllende Smiil
De freidige Ynglinger lønne.
:|: Den Glæde, den skylde vi dig, Kirsten Piil!
Og derfor dit Navn vi lovprise. :|:

---

Egen Melodie.

Endnu har vi Sommer,
Saa varm og saa blid,
Der kommer, der kommer
En koldere Tid!
Vel skal vi os skikke
Endogsaa i den;
Men den bli'er dog ikke —
O nei! — hvad Sommeren var, som randt hen.

Vort Liv er, o Piger!
Et eneste Aar.
Vor Sommer bortviger,
Vor Vinter fremstaaer.
Er Sommerens Dage
Først engang forbi,
At faae dem tilbage —
O nei! — der er ingen Mulighed i.

Ei Somren vi lade
Gaae ubrugt sin Gang,
Men nyde den glade
Ved Dands og ved Sang.
Naar Vintren saa kommer
Med Storm og med Snee,
Paa henrundne Sommer —
O ja! — med Fryd vi tilbage kan see.



Egen Melodie.

Priis være Himmelens hvalte Blaa,
Og dig, o Dagens demantne Fakkel!
Tak være alle de Lamper smaa
I Aftenens Tabernakel!
Langs Strømmens Vove,
I dunkle Skove,
Hvor lumske, lurende Farer sove,
Vi Veien fandt!

Her Aftnens duftende, milde Vind
Os qvæger sødt efter Dagens Qvalme;
Her kjøler perlende Dug vor Kind,
Den drypper fra Fredens Palme.
Her Druer søde
Paa Ranken gløde,
Her Kildens Bølger vor Læbe møde,
Og Ro vort Bryst.

Saa dybt i den spirende Blomsterseng
Det trætte Hoved vi trøstigt dukke,
Mens Natten gaaer over Mark og Eng
Vort Sovekammer at lukke.
Snart Sløret svinder
Fra Himlens Kinder, —
Da til vor Vandring vi atter finder
I Varmen Mod.

Da løfter Lærken sig muntert op
Paa sine spæde, klingende Vinger,
Den stærke Ørn over Fjeldets Top
Sin Tak til Himmelen bringer;
Med gyldne Pande
De Bjerge stande,
Og med Naturens Raab vi blande
Vor Jubelsang!

---

Mel. O, pescator dell' onda.

Nu Tordenskyen trækker
Ad den Kant.
Ei meer den os forskrækker;
Den forsvandt.
Med fjerne Brag og Lyn
Hen ad Sverrig til den driver,
Himlen aabner sine Bryn,
Og opliver
Sit Syn.

O gid jeg flyve kunde
Som en Sky,
Hen over grønne Lunde
Langt fra By!

Var jeg i slet Humeur,
Vilde jeg min Vredes Torden
Slynge ned paa Folk og Køer,
Gjøre Jorden
Lidt ør.

Men nu maa jeg desværre
Vısselig
See til at blive Herre
Over mig.
Nu faaer jeg vente her,
Hvor en Tordenregn mig dypper,
Og endskjøndt den standset er,
Det dog drypper
Fra Træer.

Snart Solen Vand vil drikke
Ud af Sky,
Man snart behøver ikke
Paraply.
Snart aander alting frit;
Ene jeg staaer som i Fængsel,
Lytter efter hvert et Skridt;
Ja min Længsel
Gaaer vidt!

Mel. Våren kommer, foglen quittrar (Tegnér).

Vinden vifter, Løvet skjælver,
Træet dryssser fine Duun;
Og den klare Himmel hvælver
Over os et blaat Paulun.
Gjennem Luftens milde Strømme
Synker Varmen sagte ned;
Og Naturen som i Drømme
Er fordybet i sin Fred.

Lad os lytte! Hør, de synge!
Sangen gjennem Løvet naaer.
Søndagsklædt en munter Klynge
Nede fjernt paa Veien gaaer.
Helligdagen aarle henter
Byens Folk til Skovens Hjem;
Og i Søndagsklæder venter
Eng og Mark og Skov paa dem.

---

Mel. Noch einmal die schöne Gegend.

O hvor gjerne saae jeg ikke
Sjællands høie Bøgelund,
Hvorfra længselfulde Blikke
Sendes over Øresund!

Snart kan Synet udbredt ile
Med en Seiler over Sø,
Snart i mindre Kredse hvile
Sig paa Tycho Brahes Ø.
Hvilken Udsigt der man nyder!
Hør, fra Kronborg hvor det skyder!
Fra et Dampskib Sangen lyder:
La la la etc.

Synker Solen dybt bag Skoven,
Og forgylder hvert et Blad,
Stiger Maanen op af Voven,
Luttret i det salte Bad.
Vinden har sin Retning dreiet,
Bølgen vælter sig mod Land,
Kaster Skum paa Fiskerleiet,
Der, hvor Nettet staaer ved Strand.
See de røde Seil, som gynge!
See paa Veien Folkets Klynge!
Hør, i Skoven hvor de synge:
La la la etc.

---

Mel. Auf, es dunkelt. (Spohr.)

Himlen smiler,
Sólen iler
Ned mod Vest bag fjerne Træer,

Mens i Øst en Skov er bygget,
Farvesmykket
I violblaat Aftenskjær.
Mildt det lufter,
Græsset dufter,
Perler dække hvert et Blad,
Blomst til Blomst er kjærlig klynget,
Frist, forynget
Ved det kolde Styrtebad.

Efter Varmen
Aander Barmen
Luften, som er sval og ny.
Hjertet haaber paa det Fjerne,
Flagrer gjerne
Mod den lyse Purpursky.
Himlen aaben
For vor Haaben
Er en Udsigt viid og skjøn,
Og dens fjerne Violette
Siger dette:
Haabet selv er Haabets Løn.

---

## Jægernes Sang.

Melodie af Weber.

Hvad ligner vel Jægernes festlige Glæde,
Naar Druerne rødme fra blanke Pokal,
Ved Klangen af Hornet, i Skovenes Sæde,
Naar Hjorten er fældet i Krat og i Dal!
En kongelig Morskab, en Gammen for Helte,
Paa buskede Sletter, i Fjeldkløften trang!
Det krydrer vort Maaltid i luftige Telte,
Og Gjenlyd gjentager den seirende Sang.

Diana! i Natten dit Maaneskin lyser;
I Solen husvaler os kølige Træer.
Det Vildsviin, den Ulv, hvorfor Landsbyen gyser,
Dem fælde vi trodsigt med blinkende Spær.
En kongelig Morskab, en Gammen for Helte,
Paa buskede Sletter, i Fjeldkløften trang!
Det krydrer vort Maaltid i luftige Telte,
Og Gjenlyd gjentager den seirende Sang!

---

## Fiskernes Sang.

Melodie af Auber.

En nyfødt Soel i Østen gløder;
Forsamler Jer, o Fiskermænd!

Hvert stadigt Haab sin Gjenstand møder,
Himlens Gunst forjætter os den.
Men styr din Baad, seil ubemærket,
Sid taus og paa Luur!
Kast ud dit Garn, snart krones Værket,
Og Havets Drot skal lokkes til sit Buur!

Hver Fiskermand bør Taalmod prise,
Sin Leilighed han venter paa;
Men kommer den, da lad os vise,
Om at gribe den, vi forstaae.
Thi styr din Baad, seil ubemærket,
Sid taus og paa Luur!
Kast ud dit Garn, snart krones Værket,
Og Havets Drot skal lokkes til sit Buur!

---

Egen Melodie.

Yndig og riig paa Fryd er Jorden,
Kun Misanthropen negter det;
Der, hvor den Vise søger Orden,
Vildes den Svage saare let.
Stedse, ja stedse bli'er det sandt:
Roser man kun blandt Torne fandt.

Søg hos dig selv din Sorg, din Glæde,
Da har Du idel salig Fred;

Ei Du med Taarer Blomsten væde,
Som smykker Banen for dit Fjed;
Kun for at plukkes blev den til,
Ak! og saa snart den visne vil.

Svig ei din Ven, vær tro din Pige,
Virksom Du fremme Brødres Held,
Da har Du meer end Fyrsters Rige,
Da har Du blid og rolig Sjæl;
O! den er Jordens bedste Skat,
Den bringer rolig Søvn hver Nat.

Da kan Du Druesaften nyde,
Og den skal stedse smage dig;
Da skal dig Pigens Øie fryde,
Og hendes Hjerte hylde dig;
O! det er Himlens største Løn,
Den gjør din hele Bane skjøn.

---

Melodie af Weyse.

Op, munter til Arbeid! Alt Solen opstaaer,
Alt Duerne kurre og Vagtlerne slaaer.
Høit Lærken alt hæver de zittrende Toner,
Smaafuglene synge i Skovenes Kroner.
Thi munter til Arbeid! Alt Solen opstaaer!

Op, munter til Arbeid! saa byder os Pligt.
Hvortil har vi Hænder undtagen til Sligt?
Lad Fuglene synge, de kan jo ei andet;
De ellers vist gjerne og gavnede Landet.
Thi munter til Arbeid! saa byder os Pligt.

## Muursvenden paa Stilladset.

Mel. Driftige Svend! Straalerne smile. (Auber.)

Høit under Tag
Boer jeg i Mag,
Bygger som en Svale Reden mod Muur.
Nær ved sin Himmel,
Dog ikke svimmel,
Flagrer Tanken i den frie Natur.
Listig dog seer
Mangen Gang Svalen
Meget som skeer
I Kamret og Salen,
Mens den synger fra Reden ned:
Tager Jer ivare!
Fuglen kan erfare
Som en fiin Spion hver Hemmelighed.
Dog den gode Svale
Kan synge, men ei tale,
Aldrig i sin Sang den røber hvad den veed.

## De to Skorsteensfeiere.

Melodien af D'Aleyrac.

Betta, Ziir for smukke Piger,
Nys hun fyldte femten Aar,
Fra sin Fødeby undviger,
Til den vilde Skov hun gaaer.
Uhu, Uhu, o Vee! o Vee! Bedrøvelse!
Hvad er hende hændet?
Stakkels Glut! hvad tænker hun paa?
Hvor kan hun al den Kuld udstaae? —
:|: Fei Du kun her, jeg feier der,
En Skorsteen er den anden nær. :|:

Ad den Vei en Junker ager
I en heel forgyldt Karet.
Pigen han ind til sig tager,
Og med hende far' afsted.
Uhu, Uhu, o Vee! o Vee! Bedrøvelse!
Hvad er hende hændet?
O Pige! frygt det magre Land!
Monsieur Dig let forlade kan!
:|: Fei Du kun her, jeg feier der,
En Skorsteen er den anden nær. :|:

Knap et Aar kan Ende tage,
Før hun hjem igjen blier sendt.
I sin By hun kom tilbage,
Blev leet ud af hver Bekjendt.

Uhu, Uhu, o Vee! o Vee! Bedrøvelse!
Hvad er hende hændet?
Pigen som end er ung og skjøn!
— Vogt dig, Du kan faae samme Løn!
:|: Fei Du kun her! Jeg feier der
En Skorsteen er den anden nær. :|:

---

## Bödkersvendens Sang.

Egen Melodie.

En gammel skinsyg Bødker, han
Elsked en ung og deilig Pige,
Tænkte at blive hendes Mand,
Og ei et kjærligt Ord kan sige.
Bedre Johan forstaaer sin Konst,
Ei var hans ømme Ord omsonst.
:|: Stræb, Bødker! stræb, Bødker! alt hvad du kan!
Pas paa din Tønde som en Mand! :|:

Engang, da den gamle Bro'er
Var i sin Tønde nok saa flittig,
Listig Johan bag Tønden foer;
Elskov, man veed, er snild og vittig.
O, hvor hans Øie talte dog
Kjærligheds ømme, varme Sprog!
:|: Stræb, Bødker! stræb, Bødker! alt hvad du kan!
Pas paa din Tønde som en Mand! :|:

Bødkeren var mistænkelig,
    Men om Johan han ikke drømmer.
Pigen bag Tønden indfandt sig,
    Elskeren Tiden ei forsømmer.
O, hvor han vidste snildt at faae
Flux hendes Haand at kysse paa!
:|: Stræb, Bødker! stræb, Bødker! alt hvad du kan!
Pas paa din Tønde som en Mand! :|:

Saa hendes Mund han kys'de glad,
    Sagde: „Kun du min Lykke skaber!"
Bødkeren midt i Tønden sad,
    Flittig med Hammer og med Skraber.
Tønden blev hurtig expedeert —
Men, hvor den Stakkel blev fixeert!
:|: Stræb, Bødker! stræb, Bødker! alt hvad du kan!
Pas paa din Tønde som en Mand! :|:

---

## Sadelmagerens Sang.

Melodie af Himmel.

I Europa mit Talent
Allevegne er bekjendt.
Trods om Nogen stoppe kan
En saa nydelig Divan. :|:
:|: Hver en Pude silkeblød
Vinker Amor til sit Skjød. :|:

Her en Dommer kan i Mag
Dømme sovende en Sag,
Og paa bløde Edderduun
Ret fordøie sin Kapun. :|:
:|: Hver en Pude silkebød
Vinker Amor til sit Skjød. :|:

Paa min ziirlige Divan
Læser Damen en Roman,
Hun til Døren titter hen,
Ventende sit Hjertes Ven. :|:
:|: Hver en Pude silkebød
Vinker Amor til sit Skjød. :|:

## Modehandlerindens Sang.

Melodie af Auber.

Hvilken Nød, hvilken Qval!
Hvor den Stand er fatal,
Som ved Moden sin Lykke maa søge!
Er man femten Aars Glut,
Er man næsten caput,
Vil Enhver jo sin Skjønhed forøge.
"Dette Baand er ei kjønt,
Giv mig et som er grønt." —

"Denne Blomst er ei net,
Den er altfor coquet." —
"Dette Snørliv er ei
Saa beskedent som jeg." —
Hvilken Nød, hvilken Qval!
Maa man ei blive gal,
Naar man skal efter Alle sig føie!
Hereri hører til,
Naar for Alvor man vil
Alle Damernes Skjønhed forhøie.
Man alt meget formaaer,
Om kun ei den forgaaer.

Mit Talent, mit Geni
Maa dem Alle staae bi;
Sig Enhver vil forskjønne, forynge.
Ingen tiltroer sig Nok,
For af Herrernes Flok
At bemærkes i Damernes Klynge.
"Ved min Sløife maaskee
Man Mirakler vil see." —
"Med en Blomst, som er rød,
Vil man finde mig sød." —
"Med et Baand, som er blaat,
Klæder Kappen mig godt." —
Hvilken Nød, hvilken Qval!
Maa man ei blive gal,

Naar man skal efter Alle sig føie!
Hexeri hører til,
Naar for Alvor man vil
Alle Herrernes Elskov forhøie.
Man alt meget formaaer,
Naar kun ei den forgaaer.

---

## Snedkerens Sang.

Mel. I Haven gik Signe en Rose at faae. (Kuntzen.)

Naar Snedkeren fører til Hjemmet sin Brud,
Ei finder hun nøgne de Vægge.
Med Sopha, med Skab har han smykket dem ud,
Stolt stande de Meubler i Række.

Der sidde de To saa beqvemt vel et Aar
Og see paa de Vægge saa smukke.
Men kommer saa Storken med blomstrende Vaar,
Han laver en nydelig Vugge.

Men kaldes hans Elskede bort fra hans Barm,
Saa høvler han stille de Brædder,
Og bygger en Celle saa luun og saa varm,
Og med sine Taarer den væder.

---

## Den fattige Tjenestepiges Sang.

Egen Melodie.

Mit Herskab kommer sildigt hjem,
Jeg stakkels Pige sidder her alene.
I Skoven de fornøie dem,
Men jeg seer aldrig Skov og grønne Grene.
Lyset brænder ned i Stagen,
Taust er Alting her.
Men tys! jeg hører en melodisk Klagen,
Det Nattergalen er.

Den hænger paa vor Gjenboes Muur,
Seer Maanen spille paa de røde Tage,
Men skuer af den frie Natur
De Skyer kun, som over Kirken drage.
Opfyldt af sin Sommer=Længsel
Qvidder den og slaaer.
O hør! den Stakkel synger i sit Fængsel,
Og Tiden bedre gaaer.

Ja, lille Sanger, du har Ret,
Jeg hæve vil som du min Længsels Stemme;
Vi synge sammen en Duet
Og prøve paa, vort Fangenskab at glemme.
Gjennem Byens øde Gader
Toner liflig Klang.
O Fugl! min Søvn, min Træthed mig forlader
Ved Lyden af din Sang.

Jeg tænker paa min fjerne Ven,
Som er i Bremen, adskilt fra sin Pige.
Det er en ærlig Haandværkssvend,
Som drog paa Vandring ud af Kongens Rige.
Kunde han dog Sangen høre
I den stille Nat!
Men tys! den lille Fugl betroer mit Øre:
"Han tænker paa sin Skat."

---

Melodien af Nicolo Isouard.

Jeg lever stille indgetogen,
Langt borte fra Glædens Lag;
Her sidder jeg i Skammelkrögen
Hele den udslagne Dag;
Smuk min Plads vel just ei falder,
Men til mig er Alting godt!
:|: Af den Aarsag man mig kalder:
Stakkels lille Askepot. :|:

At bryde sig om Husets Sager
Er ei mine Søstres Lyst.
Paa alle Ting jeg vare tager:
Det gaaer vel — det er min Trøst.
Jeg i Alting mig kan finde,
Fro jeg døier Ondt og Godt;
:|: Nu er jeg deres Tjenerinde,
Stakkels lille Askepot. :|:

Jeg Skam til Tak for Alting høster,
Naar bedst jeg at handle troer;
Mig Ingen her i Huset trøster
Med et eneste venligt Ord.
Dog, at klage ei kan nytte:
Gud, han mager Alting godt;
:|: Han, jeg haaber, vil beskytte
Stakkels lille Askepot! :|:

---

Egen Melodie.

Hvad spørger jeg om Gods og Guld,
Naar jeg er vel tilfreds?
Lad Andre have Laden fuld,
Jeg nøies i min Kreds,
Og synger glad ved Leens Klang
Min Morgen og min Aftensang.

Saa mangen En har Guld og Gods
Og Snese Retter Mad,
Men Kjedsomheden sidder hos,
Og han er sjelden glad.
Hvo Meget har, han meer attraaer,
Og Ønsket aldrig stille staaer.

Dog skjænker du, o milde Gud!
Os Glæder uden Tal;

Nu grønnes Skove ved dit Bud,
Nu blomstre Mark og Dal;
Hver Morgen synger Lærken fro,
Og Nattergal ved Aftens Ro.

Og jeg er glad, tilfreds og riig,
Ved uforfærdet Mod;
Thi Verdners Fader elsker mig,
Naar jeg er from og god.
Hans Almagts Haand min Hytte naaer,
Og Haabet smiler hvor jeg gaaer.

---

Egen Melodie.

Jeg er saa fro, jeg er saa glad,
Jeg er min egen Herre,
Jeg Fogden ei skal spørge ad,
Om jeg tilfreds maa være;
Jeg stræbe kan og vil, og Held
Skal møde mig fra Dal og Fjeld;
Jeg gi'er min Skat, gjør Ret og Skjel
Og er min egen Herre.

Min Kost er simpel, og min Drik
Ned over Klippen flyder.
Mon Den vel mere Styrke fik,
Som Snese Retter nyder?

Mon Den er mere glad end jeg,
Som henter paa en farlig Vei
Sin rare Viin? jeg mener nei!
Vand lædsker, styrker, fryder.

Mit Leie Ingen spotte maa,
Jeg holder det i Ære;
Jeg veed, at Søvn paa bare Straa
Kan tryg og qvægsom være.
Naar Sol forgylder Bjergetop
Jeg med fornøiet Sjæl og Krop
Til Dagens Arbeid stiger op,
Og saadant bør det være.

Af Klæder Andre bryste sig
Med meget mindre Føie,
Den Hjord, jeg føder, skjænkte mig
Min simple Vadmels Trøie;
Men den er varm og heel og reen,
Og spunden af min Datters Teen,
Min Kones Fingre sømmed den,
Kjær er mig denne Trøie.

Min Hustru er mig evig kjær,
Skjøndt ingen Skjønhed mere;
For Husets Dont hun Omsorg bær,
Og det er Koners Ære.

Ja jeg var utaknemmelig,
Om, Kone, jeg ei elskte dig;
Du raske Sønner skjænkte mig,
Og Døttre, Egnens Ære.

Min Datter! træd i Moders Spor,
Og det kan aldrig feile,
At naar du bliver rigtig stor,
Vil Snese til dig beile.
Da lyd kun Stemmen i din Barm,
Og kast dig i en Mages Arm;
Ved Elskov lindres Livets Harm,
Det kan umuligt feile.

Min Søn! vær fro som jeg og glad,
Som jeg din egen Herre,
Som jeg du Ingen spørge ad,
Om du tilfreds maa være;
Stræb, som din Fa'er har stræbt, og Held
Skal møde dig fra Dal og Fjeld,
Betal din Skat, gjør Ret og Skjel
Og vær din egen Herre!

---

Melodie af Schultz.

Jeg fremmed her til Stedet kom,
Var faderløs og langt fra Frænder;
Mit Hjerte var min Eiendom,

Og tvende arbeidsvante Hænder.
Her gamle Morten fæsted' mig,
Og han har gjort mig lykkelig.

Han var en klog og ædel Mand;
Thi Adel kan en Bonde være.
Hans Stolthed var hans Bondestand,
Hans Ærlighed det var hans Ære.
Han var sin Gud, sin Konge tro,
Hans Liv var Fryd, hans Død var Ro.

En Helligaften som vi sad,
Lidt før vor Moder Dugen bredte,
Den Gamle spurgte mig saa glad:
Hør Hans! vil du vel ægte Grethe?
Min Glæde var mig Tungebaand,
Jeg kys'de taus hans Faderhaand.

---

## Negerens Klage.

Melodie af Schultz.

Jeg vil flye din Høitids Fryd!
Jeg vil uhørt, eensom græde.
Arme Negers Klagelyd
Bør ei skurre hos din Glæde.
O, beklag den sorte Mand,
Langt fra Mø og Fædreland!

Hvad har stakkels Neger gjort,
At den blanke Mand ham hader?
Er han ond for han er sort?
Er Gud ikke Alles Fader?
O, beklag den sorte Mand!
Han er Træl i fremmed Land.

Negres, Christnes, Alles Gud
Vældig Blankes Hjerte røre,
At en Brudgom fra sin Brud
De ei meer til Trældom føre.
O, beklag mig sorte Mand,
Har ei Brud, ei Fædreland!

---

Melodien af Krossing.

Op, Solens Straaler vinke dig!
Ud i Guds frie Hal!
Gaae gjennem Landet lystelig!
Stig over Bjerg og Dal!

See, Strømmen jo ei stille staaer,
Den bruser lystig fort.
Hør! Vinden muntre Vinger slaaer
Og suser, flygter bort.

Og Maanen reiser hist og her,
Og trættes ei derved;
Og Solen over Bjerget seer,
Og gaaer i Havet ned.

Der sidder du, o Menneske!
Og længes i dit Hjem.
Frisk op! see glad det Fremmede!
Og vandre munter frem!

Hvo veed, hvor Lykken blomstrer dig?
Saa gaae og søg den kun!
Iil bort! thi Morgnen skjuler sig,
Snart kommer Aftenstund.

Lad fare Sorg og Ængstlighed!
Er Himmelen ei blaa?
Fryd verler med Sørgmodighed,
Fæst kun til Lykken Tro!

Din Kjærlighed bær' Frugt, saa vidt
En Himmel favner dig;
Og hvert et Hjerte faaer vist Sit,
Søg kun utrættelig!

---

Egen Melodie.

Jeg vandrer fra By og til By,
Paa min Fod jeg savner ei Vinger,
Med munter Sang i høien Sky
Jeg vandrer fra By og til By.
Og knap seer man Morgenen grye,
Før til Sang alt Citheren klinger;
Og Koner og Børn om mig tye,
Og de Piger saa tæt mig omringer.

Og Venskab og Elskov og Sang
Er de Maal, hvorefter jeg tragter;
Mit Hjertes Lyst, min Cithers Klang
Er Venskab og Elskov og Sang.
Og falder da Tiden mig lang,
Naar jeg seer paa Menneskens Fagter,
Med Venskab og Elskov og Sang
Jeg da dem og al Verden foragter.

Og Kummer ei kommer mig nær,
For min Sang den hurtigen viger;
Den Mand, hver Viv og Mø har kjær,
Ham kommer ei Kummeren nær.
Thi Glæden er der hvor jeg er,
I min Kreds staae smilende Piger;
Den Sanger, som de have kjær,
Han er tryg, som i Himmelens Riger.

Jeg synger fornøiet og fri
Om de Ting, som Livet forsøde,
Om Elskovs Himmels Trylleri,
Om Venskab og om Harmoni;
Og naar min Sangs Melodie
Faaer et Bryst af Snee til at gløde,
Saa smelter mit Hjerte deri,
Og med Lyst i dets Smelten jeg døde.

Ak! ei for al Jorderigs Prang,
For hver Skat, ei selv for en Throne,
Bortgav jeg dig, min ringe Sang,
Mit Hjertes og Citherens Klang!
Thi hvad er vel Fyrsternes Prang
Mod din Glands, du Musernes Krone?
Mod Kys for hver smeltende Sang?
Og mod Smiil for hver smeltende Tone?

Saa seer man med vanlige Gang
Af een Kreds i en anden mig ile;
Mig ingen Vei kan falde lang
Med Venskab og Elskov og Sang.
Og standser omsider engang
Mine Fjed, og jeg segner til Hvile —
Skal Venskab og Elskov og Sang
Om min Grav gjennem Taarerne smile.

---

Melodien af Kuhlau.

Den Sanger, som med Morgenqvad
Opliver fro sit Mod,
Ham vinker Druen bag sit Blad,
Hvor skjult for Andres Blik den sad,
Og qvægende ham offrer glad
Sit purpurrøde Blod.

Og naar fra Himlens Æthertop
Ham Solen straaler varm,
Da vinker ham en Rosenknop
Fra Buskens skyggefulde Top,
Og duftende ham lukker op
Sin purpurrøde Barm.

Og naar, bestraalt af Aftnens Guld,
Han synger i sin Lund,
Da lytter Pigen elskovsfuld
Bestraalt, som han, af Aftnens Guld,
Og smilende ham rækker huld
Sin purpurrøde Mund.

Jeg ønskte derfor inderlig,
En Digterlod var min!
Thi Alt, hvad Mængden ønsker sig,
Hvis Lykken og det skjænkte mig,
Bortgav jeg for et Himmerig
Af Roser, Kys og Viin.

Mel. Fader Bergström fingra dit Oboe. (Fredm. Ep.)

Muntert fra vort Fangebuur Tonernes Bud
Lalala . . . . . . . . Lokker os ud.
Dandsende vi svæve skal, Bryst imod Bryst!
Lalala . . . . . . . . Salige Lyst!
Ja, til Bal
Hen vi skal!
Lalala . . I den drømmerige, maaneklare Nat
Har Glædens Gud os Stævne sat.

Hør, hvor Violinerne klinge herhen!
Lalala . . . . . . . . Hør kun igjen!
Fløitens Tone hvidsker som Nattergalslag,
Lalala . . . . . . . . Aandende svag.
Dands og Sang!
Hornets Klang!
Lalala . . Ak, jeg frygter for, at denne søde
Lyd
Mig reent gjør tummelumsk af Fryd!

---

Mel. En spansk Bolero.

I Dandsen du mig møder,
Farvel! du flyer igjen.
Den Lov, som drog dig hen,
Dig nu tilbage støder.

I hver en Tone spilles
"Farvel" med sagte Klang.
Vi samles paa vor Gang,
Kun for igjen at skilles.

Man mister hvad man finder;
Farvel! det er forbi.
Paa Livets korte Sti
Man løser hvad man binder.

Vi tabe hvad vi kaare;
"Farvel" er Livets Ord;
I hvert et flygtigt Spoer
Er lagt en Elskovstaare.

Du bort fra mig dig fjerner;
Farvel! forlad din Ven!
Din Vei dig fører hen
I Lys af andre Stjerner.

---

## Balvise.

Mel. Jeg synger gjerne om Kongers Magt.
eller: Jeg lever rolig og munter her.

Lad Andre ophøie Sommeren;
Langt bedre hover jeg Vintrens Dage.
Den Sommer adskiller Ven fra Ven,
Men Vintren bringer dem kjønt tilbage.

De Vise lære,
Det smukt skal være,
At Venner kjærligt forsamled ere;
Og de har Ret.

Naar Mark og Skov er saa lysegrøn,
See Mange paa dem med megen Gammen.
Men jeg veed Den, der er mere skjøn
End Mark og Skov og det alt tilsammen.
Skjøndt jeg saa lige
Det ei vil sige,
Man gjætter dog, at det er min Pige;
Og man har Ret.

Jeg vil ei nævne just med Foragt
De Chor, som Fuglene da opføre;
Men grumme daarligt de holde Takt,
Og Ordene kan man aldrig høre;
Dog, naar vi regne
Fra vore egne,
Man dette Tab kan for Vinding regne,
Holdt de kun Takt!

I Marken stander en lystig Dands
Af Køer og Frøer, af Lam og Vædre;
Men Den maa være fra Vid og Sands,
Som negte vil, at vi dandse bedre.

Lad dem probere
En Dands at lære
Af vore her, og ei af de svære,
Saa skal vi see!

Om Spraderen med sin Kattetyg
Kan plumre Lauget lidt for os Andre,
Saa har jo Sommeren ogsaa Myg,
Og de gaae godt op imod hverandre.
Og vi, som svige
Ei vore Lige,
Veed og kun lidt af det Pak at sige;
Og det er vel.

Men, skjøndt nu Vintren er mig saa kjær,
Vil jeg dog ei, vi dens Skaal skal drikke;
Ei som den jo var det ærligt værd,
Men ak, den klinker og takker ikke.
Nei! Skaalen være
Det Kjøn til Ære,
Ved hvem dens Dage saa blide ere:
De Skjønnes Skaal!

---

Melodie af Heger.

Unge Pige! i din Vaar
Bind dig Myrthekrandsen!

Dands imens det til dig staaer;
Snart er Du af Dandsen.

Speilet brug saa længe end
Det din Roes istemmer.
Engang denne sanddru Ven
Du tilvisse glemmer.

Medens Du omkring dig seer
Ynglinger i Flamme,
Pige! syng ved dit Claveer,
Skjemt Du ved din Ramme!

Snart igjen en Herre staaer
Hvor nu Slaven smiler;
Barnet græder, Buggen gaaer,
Og Claveret hviler.

Snart Du med en falmet Barm
Vaagner Ægtekone,
Vaagner til Fortred og Harm —
Borte er din Krone!

Hymens Roser Torne har,
Hvorpaa vi os rive;
Men langt værre det dog var
Gammel Mø at blive.

Livets Blomster visne hen;
Lær dem at vurdere!
Dine femten Aar igjen
Faaer Du aldrig mere!

---

Melodie af Schulz.

Førstkommende Maidag vort Bryllup skal staae
Den skjønneste blandt vore Dage.
Saa far' jeg med Peter paa Bølgen den blaae,
Du blier hos vor Fader tilbage.
I Arbeid og Færdsel gaaer Sommeren hen,
Om Som'ren saa samles vi glade igjen.

Saa kommer din Grethe vel engang en Høst;
Hvad Held er mod hendes at ligne?
En diende Søn ved et moderligt Bryst —
O ham skal vor Fader velsigne.
Og knæsætte Drengen og sige saa fro:
Bliv Mand, bliv din Konge, dit Fødeland tro!

---

## Brudefølgets Sang.

Melodie af Weber.

Vi binde dig din Jomfrukrands
Med Silke som blaae Violer,

Vi føre dig til Spil og Dands,
Hvor snart din Glæde straaler.
:|: Skjønne, grønne Jomfrukrands!
Silke, som blaae Violer. :|:

Lavendel, Myrther, Thymian
I Urtegaarden trives.
Naar kommer dog den Fæstemand,
Han, som skal Krandsen gives?
:|: Skjønne, grønne Jomfrukrands!
Silke, som blaae Violer. :|:

I syv Aar spandt hun trolig tidt
Den gule Hør fra Rokken;
Nu Linet er som Sneen hvidt,
Og Krandsen trind om Lokken.
:|: Skjønne, grønne Jomfrukrands!
Silke, som blaae Violer. :|:

Og da den vakkre Frier kom,
Indtog ham hendes Dyder;
Derfor til Kirkens Helligdom
Nu hende Krandsen pryder.
:|: Skjønne, grønne Jomfrukrands!
Silke, som blaae Violer. :|:

## Faddernes Sang.

Mel. Og kjøre Vand, og kjøre Ved.

Du lille Purk udi din Vuggeseng,
Og Du, hans Fader og hans Moder!
Her er vi Spillemænd, et lystigt Slæng,
Hør nu en Stund paa vore Noder!
Med røde Roser og med Øie blaa
Han smykket skal igjennem Verden gaae;
Ei! Ungdomstid!
Du er saa blid,
Thi lad os være Børn i Aften!

Din Moders Favn er dig et Himmerig,
Indtil den lille Svale kommer,
Der bringer kjønne Blomster hjem med sig,
Og saa den glade, lune Sommer;
Med røde Roser og med Blomster blaae
Den vil dig Mark og Enge sødt besaae;
Ei! Sommertid!
Du er saa blid,
Ak! gid Du altid favned Jorden!

Saa skal Du byde Gæs og Høns til Gjæst,
Og kaste Korn for dine Ænder,
Og række Brødet ud til Faders Hest
Med dine bitte, runde Hænder;

De røde Æbler og de Blommer blaae,
Dem kan den store Dreng i Træet naae,
Ei Ungdoms Frugt!
Lifligt og smukt
Skal du den Unges Hjerte fryde.

Naar al vor Munterhed er reent caput
Og selv vort Vies Flamme svinder,
Da skal du springe som en vakker Gut
Med dine æblerøde Kinder;
De røde Roser og de Vine blaae
Dem skal du vogte, at de kan bestaae;
Ak! Sorg og Skrig
Langt fra ham vig,
Naar han skal ud at gaae paa Veien.

Skrig kuns i Vuggen du, saa høit du vil,
Det skal jo alle raske Drenge;
Men er du Karl, du vorde stærk og snild,
Og from som Lammet udi Enge.
De røde Roser og de Blomster blaae
I Skjønheds Urtebed, vi veed, de staae;
Ak! skynd dig, pluk!
End er hun smuk,
Men snart er Ingen af jer kjønne!

Hør Dreng! een Ting endnu du ei forstaaer,
Det kan din Fader dig just lære:
At vorde tro den Mø, dit Hjerte faaer,
Og Gud og Dannemark at ære;
De røde Stridsmænd og de Gutter blaae,
De sorte Præster skal du agte paa;
Vælg hvad Du vil,
Men see kun til,
At Kjolen er lidt viid i Ærmet.

Vi elske dig, din Knegt! det kan du troe,
Vort Hjerte aldrig dig forlader;
Din hulde Moder mon derinde boe,
Der boer vor vakkre Ven, din Fader.
De røde Druer og de gule, blaae,
Dem skal det heller ei dig mangle paa;
Syng Venskabs Lyst
Af fulde Bryst,
Og fyr kuns i — engang imellem!

Men hvis Du faaer dig snart en Søster til,
Og Christ til Daab vil hende kalde,
Mon vi her atter da med Sang og Spil
I Præstegaarden samles Alle?
De røde Roser og de Öine blaae
Er Blomster, som saa farligt snart forgaae!

Ei! Ungdomstid!
Du er saa blid;
Thi lad os være Børn i Aften!

---

## Vuggeviser.

### 1.

Egen Melodie.

Sov, min rare Pige,
Ved din Moders Bryst;
Faders egen Pige!
Moders hele Lyst!
Under dette Hjerte
Har jeg baaret dig.
Her ved dette Hjerte
Jeg opammer dig.

Hvis jeg kunde leie
Fremmede til dig,
Ei jeg burde eie
Slig en Skat som dig.
Jeg vil see dig trives
Ved din Moders Bryst;
Og paa Jorden gives
Ingen større Lyst.

O, hvor glad din Fader
Ved mit Bryst dig seer!
Kun hvo Manden hader
Lunken Moder er.
Nei! min Mages Glæde
Er min største Lyst!
Sov, du kjære Spæde,
Ved din Moders Bryst.

---

2.

Melodien af Schulz.

O, hvad kan min Glæde ligne!
Hvad er herligt som min Stand!
Dag! dig skal min Sjæl velsigne,
Da min Halvor blev min Mand!
Sov, min Søn, sov sødelig!
Vor og bliv din Fader lig!
Men, naar du kan nævne Moder,
Skal du nævne Fædreland,
Skal du nævne Fædreland. :|:

Skjønnende du snart skal smile
Fra den moderlige Favn,
Snart i Faders Arme ile
Og udlalle Faders Navn.

Sov, min førstefødte Søn!
Du min Elskovs Fryd og Løn!
Søn! du skal indviet være
Kongen og dit Fædreland!
Vox og bliv en ædel Mand! :|:

Først saa skal du Ploven kjøre
Og i Skole flittig gaae;
Siden skal du Værge føre
Og som Mand for Kongen staae.
O, da faaer du Himlens Løn,
Gaard og Hustru, ja en Søn!
Naar din Søn kan nævne Moder,
Lær ham nævne Fædreland,
Lær ham nævne Fædreland! :|:

---

3.

Sov ind, mit søde Nussebeen,
Stil dine Pusselanker.
I Drømme vil Guds Engel reen
Dig lære smukke Tanker.

Sov, Pusling, ved din Moders Barm,
Hvorunder Du er baaret.
Sov! Vuggen er din Moders Arm,
Mit Bryst er Pudevaaret.

Sov i mit Silkeklædes Læ,
Min egen Kjællingunge,
Mens Fugle dig fra høien Træ
En Vuggevise sjunge.

De nysselige Hænder smaa
Dybt i min Barm sig bore,
Med Streger i og Negle paa
Saa fuldt som andre store.

Nu falde de smaa Glukker til;
God Nat jeg paa dem kysser.
Lukøie snarlig komme vil,
Min lille Stump han dysser.

Fra Moder flygter Søvnen bort;
Hvor kan jeg Søvnen agte,
Naar Dag og Nat er mig for kort
Til Glutten at betragte.

Usikker er al jordisk Pragt;
Ei hellig Eed der gives;
Men Moders Hu ved ingen Magt
Kan fra den Spæde rives.

Sov sødt, min Eneste, min Søn;
Naar Søvnen dig forlader,
Jeg faaer et Smiil til Vaageløn,
Saa gaae vi hjem til Fader.

---

Melodien af Schulz.

See engang min raske Glut,
Hvor han voxer, hvor han trives,
Hvor han Dag for Dag oplives.
Har I vel en Glut som jeg?
Nei, det har, det har I ei!

See engang min fromme Glut,
Er saa god som han er lille!
See, hvor blidt hans Øine spille!
Har I vel en Glut som jeg?
Nei, det har, det har I ei!

See engang min kjælne Glut!
Hvor han alt sin Moder kjender,
Rækker ud de spæde Hænder.
Har I vel en Glut som jeg!
Nei, det har, det har I ei!

See engang min søde Glut!
See, hvor venlig, see hvor vakker!
Hvor han smiler, hvor han snakker!
Har I vel en Glut som jeg?
Nei, det har, det har I ei!

Vil I kjøbe denne Glut?
Ei for hundred tusind Daler!
Den al Verden ei betaler.
Denne Glut beholder jeg!
Denne Glut, den faaer I ei!

---

Mel. Ich kenn' ein Mädchen zart und fein.

Der er i Himlen en Dreng saa smuk,
Troe du mig!
Han hører alle Smaapigers Suk,
Troe du mig!
Han fører dem
Til Himlen hjem.

Naar Midnat hviler paa Mark og Eng,
Troe du mig!
Saa staaer han venlig ved Barnets Seng,
Troe du mig!
I Favn saa tæt
Han tager det.

Og flyver med det til Himlen blaa,
Troe du mig!
Høit over alle de Stjerner smaa,
Troe du mig!
Der er en Sal
Saa høi og sval.

Og tænk kun ikke, vi lege der!
Troe du mig!
Fornuftigt taler han med Enhver,
Troe du mig!
Hvad her er glemt,
Hist læres nemt.

Jeg gaaer i Skole saa mangt et Aar,
Troe du mig!
Fast Intet dog jeg at vide faaer,
Troe du mig!
Det Lidt jeg kan,
Mig lærte han.

---

## Ungdommen.

Melodien af Schulz.

Der er en Stund,
Din Sjæl er sund,
Og du er glad
Ved Blomst og Blad
I Mark og Lund.

Din Smerte veg,
Naar Taaren steg.

Din Barm er øm.
Og Livets Drøm
Er dig en Leg.

Dit Sind er let,
Ei Foden træt,
Ei Veien tung.
Du end er ung,
Og føler det.

Uskyldighed!
Og Hjertets Fred!
Forlad os ei!
Paa Fremtids Vei
I smile ned!

---

Egen Melodie.

Der var en Tid, da jeg var meget lille,
Min hele Krop var knap en Alen lang.
Sødt, naar jeg denne tænker, Taarer trille,
Og derfor tænker jeg den mangengang.

Jeg spøged' i min ømme Moders Arme,
Og sad til Hest paa Bedstefaders Knæ,
Og kjendte Mismod, Uro, Grublen, Harme,
Saa lidt som Penge, Græsk og Galathee.

Da syntes mig, vor Jord var meget mindre,
Men og tillige meget mindre slem;
Da saae jeg Stjernerne som Prikker tindre,
Og ønskte Vinger, for at fange dem.

Da saae jeg Maanen ned bag Øen glide,
Og tænkte: Gid du var paa Øen der!
Saa kunde du dog rigtig faae at vide,
Hvoraf, hvor stor, hvor rund, hvor skjøn den er.

Da saae jeg undrende Guds Sol at dale
Mod Vesten ned i Havets gyldne Skjød,
Og dog om Morg'nen tidlig atter male
Den hele Himmelegn i Østen rød —

Og tænkte paa den naadige Gud Fader,
Som skabte mig og denne smukke Sol,
Og alle disse Himlens Perlerader,
Der vrimle fra hans Hænder, Pol til Pol.

Med barnlig Andagt bad min unge Læbe
Den Bøn, min fromme Moder lærte mig:
„O, gode Gud! o lad mig altid stræbe
At vorde viis og god og ligne Dig!"

Saa bad jeg for min Fader og min Moder,
Og for min Søster og den hele By,
Og for ukjendte Konge og den Staadder,
Der gik mig krum og sukkende forbi.

De svandt, de svandt, de blide Barndoms Dage!
Min Rolighed, min Fryd med dem svandt hen.
Jeg kun Erindringen har nu tilbage,
Gud, lad mig aldrig, aldrig tabe den!

---

Egen Melodie.

Lille Clara! bliv ei vred paa mig,
At jeg er saa barnlig, lille Clara!
Er jeg Barn, saa ligner jeg jo dig;
Skal jeg blues ved at ligne Clara?

Hvordan sagde Frelseren, vor Ven?
Aldrig skal hans Ord mig gaae af Minde!
"Kom som lidet Barn i Himmelen;
Ellers seer jeg aldrig dig derinde."

Giv mig mine Barndoms=Aar igjen,
Og dens Blomster, Clara, og dens Lege!
At min Glæde vorde kan igjen
Som den stille Uskylds Børnelege.

Lille Engel! ræk din Haand til mig!
Led mig til din Barnehimmels Æther!
Og naar Døren lukkes op for dig,
Glem ei ham som ude staaer og græder.

Dands den hen, den glade Sommerdag!
Tag mig med dig, Clara, midt i Ringen!
Gode Lille! blandt de Smaa mig tag!
Eller ogsaa dandser jeg med Ingen.

Lille Pige! lad os følges ad!
Dine muntre Lege du mig lære!
Som din Digter skal jeg vandre glad;
Og du skal min Sanggudinde være!

---

## Høstsang.

Melodien af Weyse.

Vipper springe
Over Klinge
Under Leers Lyd.
Brune Piger dandse,
Spøge, flette Krandse;
Overalt er Fryd.

Alt sig glæder,
Munter qvæder
Hver saa godt han kan.
Tæt om Fiskedammen
Spise Dauren sammen
Dreng og Bondemand.

Hans og Tyge
Leen stryge,
Meie Skaar paa Skaar.
Pigerne begynde
Sæden op at binde;
Alt saa lystig gaaer.

Froe i Klynge
Piger synge
Under Leers Klang.
Ja, til Dagen viger
Og til Maanen stiger,
Lyder munter Sang.

Hver nu spøger,
Hjertet søger
Den, som gav det Haab;
Og naar Maanen smiler,
Parviis hjem man iler
Under Jubelraab.

# Dag og Aften.

Melodien af Schulz.

Dagen gaaer saa langsomt hen,
Volder Slid og Møie;
Aften er en kjærlig Ven,
Stjernen er dens Øie.
Dagen spreder Tanken ad,
Aften samler Hjertet glad.

Dagen viser Øiet om
Rundt i Jordens Dale;
Aften vender Øiet frem,
Op mod Himlens Sale.
Dagen jager Tanken ud,
Aften kalder hjem til Gud.

Dagen bruger travl sin Tid,
For det Nye at samle;
Aftenstunden stille, blid
Sysler med det Gamle.
Dagen lider ingen Drøm,
Aften vinker Sjælen øm.

Hjertet sidder Dagen lang
Saa beklemt i Fængsel,
Men om Aftnen det med Sang
Flyver til sin Længsel.

Aftenglands er ofte værd
Meer end Dagens Farveskjær.

---

## Landsbykirkegaarden.

Egen Melodie.

Hø lyder Bedeklokkens Slag
I Aftenskumringen;
Og Bonden fra en møisom Dag
Til Hvile haster hen.
Den muntre Fugl har Øiet lukt,
Hver Skabning tier nu;
Kun Aftenbakkens lette Flugt
Omcirkler mig endnu.

Til Tanker du indbyder mig,
Du stille Sovested!
Her, hvor den trætte Landmand sig
Til Hvile lægger ned.
Han Jordens Dagværk fuldendt seer,
Og ham er Hvilen sød;
Ei vaagner han til Møie meer,
Og ei til Jordens Nød.

Ei konstigt Marmorbilled her
Begræder end hans Savn,
Det sorte Kistetræ kun bær
Hans uberømte Navn.

Vantrevne Hyld staaer sørgende
Paa skumle Kirkegaard;
Og Tidslen frodigt voxende
Paa sjunkne Grave staaer.

Dog hviler her vel mangen Mand,
Der mere ædel var,
Meer streng i Dyd og Pligt end han,
Der Ordensbaandet bar.
Maaskee en bedre Taare ned
Paa simple Gravsted flød,
End i sit Marmorleiested
Den stolte Rige nød.

Saamangen Mø henslumrer her,
Som Egnens Stolthed var,
Som ei af Guld og Prydelser
Sin Ynde betlet har;
Hvis Smiil forkyndte Himlens Fred
Og blid ukonstlet Dyd;
End græder hendes Brudgom ved
Den Grav, som tog hans Fryd.

Og naar og mine Been engang
Nedsænkes her i Muld,
Naar under Klokkelyd og Sang
Man øser Graven fuld,

Da græder og en kjærlig Ven
Her ved mit Hvilested,
Og mindes ofte mig igjen
Med taus Sørgmodighed.

Og ofte Landsbypigerne
Ved Aftenrøden her
Skal samles, glade snakkende
Om gamle Hændelser.
Da tale de om Kjærlighed,
Dens bittre, søde Fryd,
Og Hver fortæller hvad hun veed
Om elskte Brudgoms Dyd.

Da sige de: Ak! nær herved
En Digter jordet blev,
Der gjorde ingen Mand Fortred,
Og mange Viser skrev.
Da hædre de endnu min Grav
Med skyldfri Glædes Klang,
Og Egnen giver Gjenlyd af
Min Ungdoms bedste Sang.

Naar Maanen da gaaer rødmende
Bag Kirketaarnet frem,
Og naar de muntert syngende
Fra Graven haste hjem;

Da sige de: Gud glæde dig
I høie Himmelbo!
Sov, gode Digter, sødelig
Til Dommedag i Ro!

---

## Morgensang.

Melodie af Weyse.

Den mørke Nat forsvunden er,
Skylærken slaaer i Morgenskjær,
Snart Solen høit oprinder
Hist over Fjeldetinder.
Den straaler fra det hvalte Blaa
Paa Kongeborg, paa Tiggervraa;
Og hvad laae skjult i Mørkets Gjem,
Den klart for Dagen bringer frem.

Priis være dig, o Herre! bragt,
Som holdt i Nattens Øde Vagt
Med dine Engleskarer,
Mod Nød, mod Ild, mod Farer.
Ak! mangt et Øie er vel lukt,
Som saae iaftes Lyset slukt.
Thi fryd dig, du hvis Øine maae
See op end i Guds Himmel blaa!

---

Melodie af Schulz.

Brødre, hvorfor flyde
Taarer uden Tal?
Mange Suk frembryde,
Som ei høres skal.
Bort med Klynk og Klage!
Hvor er eders Mod?
Efter bittre Dage
Bliver Enden god.

Mindes eders Fader,
Og hvor god han er.
Aldrig han forlader
Sine Skabninger.
Han i Nød os sender
Tidt uventet Trøst;
Tidt han kjærligt vender
Smerten om til Lyst.

Ak, vi Blinde, Svage
Kjende ei vort Vel.
Det, hvorfor vi klage,
Ofte er vort Held.
Meget her i Live
Ei vort Sind anstaaer.
Lad os bedre blive,
Alt da bedre gaaer.

Hvem vor Gud har givet
Sand Fortrøst til sig,
Gjennemvandrer Livet
Tryg og lykkelig.
Jorden og dens Vrimmel
Agter han ei meer,
Naar til Herrens Himmel
Han med Tillid seer.

Er en evig Slummer
Da os falden paa?
Livet og dets Kummer
Som en Drøm forgaae.
Natten snart forsvinder,
Drømmen flyer med den,
Og en Dag oprinder
Skjøn som Himmelen.

Hvo kun denne Morgen
Vente vil med Taal,
Agte ei paa Sorgen,
Snart han naaer sit Maal.
Der al Sorg vi glemme;
Held os, Held os da!
Der vi froe istemme
Et Halleluja!

## Julevise.

Melodien af Berggreen.

Velkommen igjen, Guds Engle smaa,
Fra høie Himmelsale,
Med deilige Solskins-Klæder paa,
I Jordens Skyggedale!
Trods klingrende Frost godt Aar I spaae
For Fugl og Sæd i Dvale.

Vel mødt, under Sky paa Kirkestie
Paa Snee ved Midnatstide;
Udbære vor Juul ei nænner I,
Derpaa tør vi vel lide.
O, ganger dog ei vor Dør forbi!
Os volder ei den Qvide!

Vor Hytte er lav, og saa vor Dør,
Kun Armod er derinde.
Men gjæstet I har en Hytte før,
Det drages vi til Minde.
Er Kruset af Leer og Kagen tør,
Deri sig Engle finde!

Med venlige Øine himmelblaae,
I Vugger og i Senge
Vi Puslinger har i hver en Vraa,
Som Blomster groe i Enge.
O synger for dem som Lærker slaae,
Som hørt de har ei længe!

Saa drømme de sødt om Betlehem,
Og er det end forblummet,
De drømme dog sandt om Barnets Hjem,
Som laae i Krybberummet.
De drømme, de lege Juul med dem,
Hvis Sang de har fornummet.

Da vaagne de mildt i Morgengry
Og tælle meer ei Timer.
Da høre vi Psalmer, som paany
Sig ret med Hjertet rimer.
Da klinger det sødt i høien Sky,
Naar Juleklokken kimer.

Da vandre Guds Engle op og ned,
Paa Psalmers Tonestige;
Da byder vor Herre selv Guds Fred
Til dem den efterhige.
Da aabner sig Himlens Borgeled,
Da kommer ret Guds Rige!

O, maatte vi kun den Glæde see,
Før vore Øine lukkes,
Da skal som en Barnemoders Vee
Vor Smerte sødt bortvugges.
Vor Fader i Himlen! lad det skee!
Lad Jule-Sorgen slukkes!

# Aladdin ved sin Moders Grav.

Melodie af R. Bay.

Visselulle nu, Barnlil!
Sov nu sødt og sov nu længe!
Skjøndt din Vugge stander stil,
Uden Duun og uden Gænge.

Hører du den hule Storm
Sukke ved hvad jeg forliste?
Mærker du, den sultne Orm
Pikker paa din Fyrrekiste?

Sov, Barnlille! ved min Sang!
Intet skal din Glæde mangle!
Hører du den muntre Klang
Hist i Taarnet af din Rangle?

Nattergalen nærmer sig;
Fryde dig dens blide Klukke?
Du har ofte vugget mig,
Nu skal jeg dig atter vugge.

Er dit Bryst ei haardt som Steen,
Mærk min Idræt, Moder kjære!
Her af denne Hyldegreen
Vil jeg dig en Fløite skære.

Ved dens Toner qvæg dit Sind!
Hvor den klager svagt og ene,
Som en vildsom Nattevind
I de vaade Vintergrene!

Ak! nu maa jeg fra dig gaae!
Der er koldt i dine Arme,
Og jeg eier ingen Vraa,
Hvor jeg mig igjen kan varme.

Visselulle da, Barnlil!
Sov nu sødt, og sov nu længe!
Skjøndt din Vugge stander stil,
Uden Duun og uden Gænge.

---

## Det stille Land.

Melodien af Kuhlau.

De sagtnes alt de Bølger,
De Storme lægge sig,
Og indad Bugten følger
Kun venligst Luftning mig.
Jeg hører i det Fjerne
En kjendt og kjærlig Røst;
Og under Nattens Stjerne
Klar ligger Landets Kyst.

Saa, Fædreland, da være
Velkommen nu din Ro!
Did ginge mine Kjære
Og der foreente boe.
Hver Plet til Hjertet taler,
Hver Blomst har elsket Navn;
Thi mildnes mine Qvaler,
Thi glemmes alle Savn.

Ei grønnes Lund og Dale,
Ei lyser Luftens Skjær,
Ei synge Nattergale
Dog noget Sted som der.
Og Dage uden Længsel,
Og Hjerter uden List,
Og Love uden Fængsel,
De findes ene hist.

I Bølger lette trille
Mod Fredens kjære Strand!
Alt nærmer sig den Lille,
Der fører mig til Land.
Jeg seer hans Fakkel lyse,
Og veed, han leder trygt.
Lad kun mit Hjerte gyse —
Det gyser ei af Frygt.

Jeg Reisens Brødre siger
For sidste Gang Farvel,
Og glad i Baaden stiger
Og ønsker dem mit Held.
Din Fakkel, Barn! du slukke!
Det blænder mig, dens Skjær.
Jeg vil mit Öie lukke,
Og aabne det først der.

---

## Dødens Vuggevise.

Egen Melodie.

Jeg haver en Vugge, saa varm og saa tæt,
Jeg haver en Vugge, saa pæn og saa net.
See Vaaren i Himmelens Smykke fremtræde!
Han strøer paa min Vugge de Lilier spæde;
Og Lundenes Nattergal synger for dig:
Sov sødelig!

Jeg haver en Vugge, saa pæn og saa net,
Jeg haver en Vugge, saa varm og saa tæt.
See Vinterens Skyer, der brydes med Dagen,
Bedække min Vugge med hvideste Lagen!
Frygt aldrig for Vinterens mørkeste Sky:
Du slumrer i Ly!

Paa Jorden miskjendes den reneste Dyd;
Paa Jorden ei blomstrer den sande Fryd.
Der Haabet dig skuffer, der Venskab dig saarer,
Og Elskov dig Bægeret fylder med Taarer.
Her smiler din Engel, den venlige Død:
Glem Jordens Nød!

Kom, elskede Vandrer! Du est jo saa træt!
Dig favner min Vugge, saa varm og saa tæt.
Jeg tager din Byrde, bortaander din Kummer,
Og dysser dig ind i den sødeste Slummer.
Saa kom da! jeg lægger i Vuggen dig ned
Til Salighed.

## III.

Mel. Noubliez pas l'heure du rendez-vous.

Naar Aftenglands og Morgenrøde
Til Brudekys ved matte Stjerneskjær
Samles i korte, fortrolige Møde,
Da er det Tid, og da mødes vi her.

Naar svage Lys i Sommernatten glimte,
Naar Sangerskaren er taus i Mark og Træer,
Naar fjerne Seil vi paa Bugten kun skimte,
Da er det Tid, og da mødes vi her.

Glem Tiden ei! — Hvis det sukker i Lunden,
Vanker et Gjenfærd mellem disse Træer,
Hæves urolig din Barm i Midnatsstunden,
Da er det Tid, thi da spøger jeg her.

Elskendes Tanker ved Afsked sig nærme,
Nærheden blender, den skiller kun ad.
Frastandens Nat! ved din Maane de sværme;
Da er det Tid, og da mødes man glad.

Melodie af Weyse.

De klare Bølger rulled'
Mod dunkle Aftenlund.
Det var saa tyst i Dalen,
Høit fløited' Nattergalen,
Dens rene Toner lulled'
Mig ind i Søvnens Blund.

Da drømte jeg at skue
En Yngling for mig staae;
Hans brune Lokker bølged',
Hans Aasyn ei de dølged';
I Solens Rosenlue
Han monne Lyren slaae.

Da lød hans hulde Stemme,
Han nævnte ømt mit Navn.
"O!" — sang han, — "lad din Læbe
Til min med Ild sig klæbe,
Og lad os Alting glemme,
Sødt klynget Favn i Favn!"

Da sank jeg glad og bange,
Med Skjælven til hans Bryst.
Os friske Løv omsnoede,
Violer rundt os groede,
Og Philomeles Sange
Gjentog vor stumme Lyst.

Egen Melodie.

Jeg drømte, jeg pløied' det vildene Hav,
Og skrækkelig Stormene brølte;
Jeg saae mellem fraadende Bølger min Grav,
Og Døden jeg iisnende følte.
En Planke var brusten, ei Redning var meer!
Jeg sukked': Ak, længer jeg hist dig ei seer
Min elskede, elskede Pige!

Men snart sig en Havfru af Dybet opskød;
Strax Bølgernes Brag havde Ende.
En englelig Stemme dem Taushed paabød;
Den venlige Havfru var hende.
Hun selv tog mig halvdød i qvægende Favn.
Jeg vaagned — og bitterlig græd ved dit Savn,
Min elskede, elskede Pige!

En anden Gang drømte jeg, Konge jeg var,
Jeg veed ei til hvor mange Lande.
Omringet af prægtige Hoffolk jeg bar
En Krone paa kneisende Pande.
Jeg fandt det ret bravt — men nu bragte man mig
Til Brud en Prindsesse, som ikke var dig,
Min elskede, elskede Pige!

Strax fæl blev min Hofsal, og Spøgelser lig
De glimrende Hofsinders Skare.

Og Kronen — den brændte! — Jeg listede mig
Bort, bort som fra dræbende Fare.
Hid løb jeg — man fulgte. — Nei, raabte jeg, nei!
Ti tusinde Kroner erstatte mig ei
Min elskede, elskede Pige!

---

Melodie af Nicolo Isouard.

Hvad vil Rigdom vel sige
Hvad er Glands og Herlighed,
Naar man ei har tillige
Den hulde Hjertefred?
Nei, elske ømt og ærligt,
Og dele Alt saa kjærligt:
Har Hoffet nogen Fryd, som kan lignes derved?
:|: Nei, Den har aldrig kjendt Lykken, som savner
Kjærlighed. :|:

Til et Hof blev Dorinde
Bragt fra sit Fødested;
Hun ei kunde sig finde
I al den Herlighed.
Hun maatte sig forstille,
Og stolt og fornem spille;
Ved Hoffet, siger man, ei yndes Ærlighed.
:|: Nei, Den har aldrig kjendt Lykken, som savner
Kjærlighed. :|:

Til sin Hjemstavn tilbage
Saa glad Dorinde gaaer;
Lykken kan hun blot smage
I fordums ringe Kaar.
Af reen og skyldfri Glæde
Er hendes Liv en Kjæde;
Thi hvor Dorinde var, hendes Elsker var med.
:|: Nei, Den har aldrig kjendt Lykken, som savner
Kjærlighed. :|:

---

Egen Melodie.

Du aldrig vil elske? Til Stella jeg taled'
En Morgen i Vaar, da jeg hos hende sad,
Mens Solen steg op over Hækken og maled'
Med Purpur i Duggen hvert skjælvende Blad.
Nei, svared hun, aldrig! thi Elskov er Tant;
Som Duggen, som Morgenens Purpur den svinder;
Og naar den er svundet, den sørgeligt minder
Kun om at den svandt.

Du aldrig vil elske? Til Stella jeg taled'
En Middag i Sommer, da stille vi sad,
I kjølige Grotte, mens Ildkuglen praled'
Paa Himlen og brændte hvert visnende Blad.

Du aldrig vil elske? Skal Kjærlighed da
Lig Solen fortære det Hjerte, som brænder?
Hun rødmed og folded' de sneehvide Hænder,
Og smilede: Ja!

Du aldrig vil elske? Til Stella jeg taled'
En Aften ved Hytten, i guldfagre Høst,
Mens Solen saa rød imod Bølgerne daled',
Og smiilte til Stellas bevægede Bryst.
Fortryller Naturens Velgjerning dig ei?
Og dog du dens herligste Frugter forskyder?
O, fryd dig ved det, som Utallige fryder!
Hun stammede: Nei!

Du aldrig vil elske? Til Stella jeg taled',
En Midnat i Vinter, mens ene vi sad
Saa taust ved Kaminen, da Maanen opmaled'
I Vinduet Riimfrostens Perlemoers Blad.
Du negter mig altsaa den salige Lyst,
At henvandre Livet med dig ved min Side,
Til Alderens Snee farver Lokkerne hvide?
Hun sank til mit Bryst.

Mel. Reposons nous ici tous deux.

Det, som min Læbe stammer svagt,
Har dig forlængst mit Øie sagt.
O, hvis du kjender Elskovs Magt,
Saa veed du hvad jeg har at sige!
Lyt kun til al Naturens Rige!
Hør, Fuglen synger det i Qvæld,
Hør det i Luft, i Kildevæld!
Og du vil spørge mig endnu?
:|: Du veed det, du veed det!
Min Hemmelighed kjender du! :|:

---

Det, som din Læbe stammer svagt,
Har mig forlængst dit Øie sagt.
O, hvis du kjender Elskovs Magt,
Saa veed du hvad jeg har at svare!
Hvad kan jeg meer dig aabenbare?
Lyt til hver Klang i Skov og Krat,
Ved lyse Dag, ved mørke Nat!
Og du vil spørge mig endnu?
:|: Du veed det, du veed det!
Min Hemmelighed kjender du! :|:

Hvad du mig sagde huld og øm,
Alt længe var mit Hjertes Drøm.
Jeg hørte det i Luft, i Strøm;

Tidt spurgte jeg derom i Dalen,
Og Svaret gav mig Nattergalen.
O, men du selv nu svarer mig!
Huldt toner det: jeg elsker dig!
Jeg vil ei spørge meer — o nei!
:|: Jeg veed det, jeg veed det!
Din Hemmelighed kjender jeg! :|:

---

Melodie af Kuhlau.

Gid jeg var en Morgenvind!
Sagte skulde jeg da svæve
Hist til hendes Leie ind;
Over hendes Lokker bæve,
Kysse hendes Rosenkind,
Blidt opløse Silkebaandet
Under Pigens kydske Barm,
Og forsvinde elskovsvarm,
Af den Yndige indaandet.

Gid jeg Glædestaaren var,
Som i hendes fromme Øie
Stundom glindser stille klar,
Naar hun stirrer mod det Høie!
Ingen Spotter mig da saae;
Men sødt smilende jeg skulde
I den ædle Barm nedrulle
:|: Og i Salighed forgaae. :|:

Gid jeg var en hellig Tanke,
Som i hendes Barm opstaaer,
Naar i Elskovs Drøm hun gaaer,
Naar hun føler Hjertet banke,
Ahnende og længselfuld!
O! da skulde underfuld
Vore Væsner sig forene;
Tvende Draabe i eet Væld,
Samme Tanke, samme Sjæl
I det skjønt harmonisk Eene!

---

Egen Melodie.

Gud give, jeg var en abildgraa Hest,
 Jeg skulde lystig trave;
Over Bjerg, over Dal, som jeg kunde bedst,
 Ja over salte Have.
Forsmaa mig ei, skjøn Jomfru fiin,
Jeg Gods og Guld har i mit Skrin,
 Tro mig, jeg skulde trave.

Gud give, jeg var en lille bitte Hund,
 Jeg skulde Fienden bide,
Den Jomfru jeg vogted ved Midnatsstund,
 Og sad ved hendes Side.

Kanskee hun tog mig paa sit Skjød,
Ak hvor var da min Skjæbne sød!
Jeg troer, jeg misted' Sandsen!

Gud give, jeg var en liden Kat,
For hendes Fødder krøb jeg,
Jeg snapped Muus og Rotter brat,
Og rundt om Møen løb jeg.
Jeg Bugter slog paa Katteryg,
Og vogted hendes Søvn saa tryg,
Til jeg vandt Møens Hyldest.

Gud give, jeg var en liden Fugl
I grønnen Lund paa Qviste!
I Jomfrubarm jeg fløi i Skjul,
Og mig derind mon liste.
Om Elskov jeg saa længe sang,
Til jeg fik hendes Haand engang,
Med Haanden Hjertet fulgte.

---

Melodie af Kuntzen.

Er Thrine kun min, jeg et Indien eier!
Med Ingen paa Jorden jeg bytter mit Kaar.
Min Lykke selv Keiserens Krone opveier;
Paa Elskerens Vægtskaal den Undervægt faaer.

Naar Mogul en Klynge
Af Guld kan opdynge,
Maaskee han dog klager, at Lykken er blind.
Nei, min er lysøiet,
Den gjør mig fornøiet —
Jeg eier et Peru, naar Thrine er min!

---

Mel. Bedste Mamma! vredes ikke.

Her i dette Huus logerer
Mangen munter Cavalleer,
:|: Herremænd og Officerer,
Støie hver paa sin Maneer. :|:

Men den Værste af dem Alle
Hos mig Arme har Logis.
:|: Med at banke paa og kalde
Lader han mig aldrig fri. :|:

Naar jeg vidste, hvad han vil mig,
Skulde han det gjerne faae;
:|: Men saa tidt han taler til mig,
Kan jeg ham ei ret forstaae. :|:

Denne Gjæst det er mit Hjerte!
Ak, en slem, urolig Gjæst!
:|: Alt hvad jeg af Præsten lærte
Glemmer jeg for denne Gjæst. :|:

Hvad han hvisker, naar han banker,
Kan jeg, tør jeg ikke troe.
:|: Men for mine dumme Tanker
Har jeg Arme ingen Ro. :|:

---

Melodie af Monsigny.

Min Teen var nys borte for mig;
Jeg den i Græsset vilde finde.
Colin kom og bukkede sig,
Sagde: Hvad mon du søger, Hyrdinde?
:|: Lidt Elskov, en Smule Flid dertil
Kan bringe et Hjerte hvorhen man vil. :|:

Men borte var altsaa min Teen;
I Skoven den fra mig var kommen.
Colin, for at skære en Green,
Strax sin Foldekniv fik op af Lommen.
:|: — Lidt Elskov, en Smule Flid dertil
Kan bringe et Hjerte hvorhen man vil. :|:

Saa længe skar han paa sin Green
Og saae mig ret skjelmsk under Øiet,
Til jeg fik saa deilig en Teen;
Men mit Hjerte til Elskov blev bøiet.

:|: Lidt Elskov, en Smule Flid dertil
Kan bringe et Hjerte hvorhen man vil. :|:

---

Mel. Piben lyder, Trommen skralder. (Weyse.)

En Soldat i Ungdoms Alder
Kjender ei til Frygtsomhed.
Piben lyder, Trommen skralder,
Om han seirer eller falder,
Er han lige glad derved.

Hver en Elsker, bør I vide,
Er i Amors Leir Soldat.
Lad ham plages, lad ham lide,
Uforsagt bør han dog stride —
Mærk Jer dette, Kamerat!

Tause Drømme, Suk og Klage
Ingen Pige lide kan.
Sligt var godt i gamle Dage;
Vil man hende nu behage,
Maa man vise sig som Mand.

Derfor munter! Ingenlunde
Mismod eder gavnet har.
Tænk, at hvis den Elskte kunde
See Jer saadan staae og grunde,
Sagde hun: Han er en Nar!

---

Egen Melodie.

Jeg synger og dandser og er nu saa fro!
Den deiligste Pige
I Dannemarks Rige
Forleden mig mødte og nikked' og loe.
Da jeg hende mødte,
Den reenlige Bøtte
Paa Veien hun satte, og nikked' og loe;
Og derfor er jeg nu saa fro, saa fro!
Og derfor er jeg nu saa fro!

En Aften hun sad i den kjølige Lund,
I Slummer inddysset.
Jeg kom og jeg kyssed'
Saa sagte, saa sagte den deilige Mund.
"Lad være, jeg beder!
"Hvis ikke, jeg græder."
Hun græd ei, men nikkede til mig og loe;
Og derfor er jeg nu saa fro, saa fro!
Og derfor er jeg nu saa fro!

En anden Gang, da vi fortrolige sad,
Jeg bad og begjærte:
"O, skjænk mig dit Hjerte!"
Tilsidst om et Kys kun jeg tigged og bad.
"Lad være, jeg siger!
"Hvis ikke, jeg skriger."

Hun skreg ei, men nikkede til mig og loe;
Og derfor er jeg nu saa fro, saa fro!
Og derfor er jeg nu saa fro!

Kom, deiligste Pige! imorgen igjen!
Du her mig skal finde,
En Krands dig at binde,
Og synge for dig, mens jeg fletter paa den.
"Nei, aldrig i Sommer
"Jeg mere her kommer!"
Hun kom dog hver Aften og nikked' og loe;
Og derfor er jeg nu saa fro, saa fro!
Og derfor er jeg nu saa fro!

---

## Den forelskede Søcadet.

Mel. En Fuglefænger see I her. (Mozart.)

Jeg er en Fuglefænger, ja!
Hop, heisa! lystig! hopsasa!
Den Fugl, jeg lokke vil med List,
Jeg skimter den bag Træet hist.
Naar jeg med Fløiten kalder den,
Jeg troer, den flyver strax herhen.
— Nu hopper Hjertet i dens Bryst,
Nu flyver den til mig med Lyst.

Jeg er en Søcadet, o ja!
Hei, op i Merset! hopsasa!
Tilveirs jeg klavrer som en Kat,
Indtil jeg faaer i Vimplen fat.
Kom ned, du Fugl, fra Træets Top!
Jeg klavrer ellers til dig op.
Thi du er rigtig altfor net;
Du passer for en Søcadet.

Hun kommer ei! Hvad er det da?
Afsted til hende! hopsasa!
Dog nei! Taalmodighed er bedst.
Jeg vente vil min Glædes Fest.
Enhver, som Søen har probeert,
Er for sin Uro flux cureert.
— Men hør dog nu min Fløites Klang,
Og gjør mig ikke Tiden lang!

---

Egen Melodie.

Hvis Nogen seer her i vort Nord,
  I Dannerkongens Rige,
Hvad man dog kun i Himlen troer:
  En Skjønhed uden Lige,
En Mø, der, seer man nøie til,
  Fuldt ligner en Gudinde —
O, jeg vil vedde hvad man vil,
  At det er min Veninde.

Og hvis fremlokket af et Syn,
Der Stene selv maa røre,
Man dog, som truffet af et Lyn,
Tør intet Ord fremføre;
Kan ikke flye, tør ikke staae,
Kan ingen Udvei finde —
O, jeg vil vedde Alt derpaa,
At det er min Veninde.

Hvis man da, stirrende derpaa,
Sig taber i at skue,
Og i en Haandevending saa
Staaer lys i Elskovs Lue;
Og seer, og bliver ved at see,
Og seer sig reent iblinde —
O! jeg vil vedde Ti mod Tre,
At det er min Veninde!

Hvis i den glade Landsbydands
Man træffer en Hyrdinde,
Som Alle række første Krands,
O, det er min Veninde!
Hvis Hver og Een i Veddesang
Tilsidst dog maa tilkjende
Den Samme Prisen hver en Gang —
O, det er altid hende!

Nys i en Lund min Cither klang,
Bag Busken Doris hviilte.
Hun lytted' længe til min Sang,
Og sprang saa frem og smiilte:
"For hvem klang vel den søde Lyd?"
Jeg svarte strax: "Hyrdinde!
Jeg dig bekjender det med Fryd,
Den klang om min Veninde."

Jeg veed, hun mangen Elsker har;
Hvis det mig skulde bryde,
Jeg maatte hver en Viis og Nar
Al Sind og Sands forbyde.
Jeg gjerne seer den hele Jord
Paa Knæ for min Gudinde —
Gjentager Alle frit i Chor
Min Sang om min Veninde!

---

Mel. Komme Hvo som komme kan.

Som en Nat engang jeg laae,
Stormen hæslig hylte,
Det var mørkt og Himlen graa,
Voldsom Regn nedskylte,
Alle sov, allene jeg
Laae i dybe Tanker;
Kommer i det samme ei
Elskovs Gud og banker!

"Hvem er det som banker der?"
Raabte jeg forbittret.
"O, en lille Dreng det er,"
Svared' han og zittred' —
"Jeg er vaad fra Taa til Top,
"Jeg foer vild, jeg Arme!
"Frygt ei, skynd dig, luk mig op,
"Giv mig Ly og Varme!"

Jeg som en barmhjertig Sjel
Ham i Stuen bringer,
Tænder Lys — men tænk dig vel,
Drengen havde Vinger;
Vinger, Kogger, Bue, Piil —
Hvem kan Saadant fatte?
Men han frøs, jeg gjorde Ild,
I mit Skjød ham satte.

Vandet vred jeg af hans Haar,
Pusted i hans Hænder;
Kulden i en Hast forgaaer,
Smukt han Sligt erkjender.
Da han kom sig, siger han:
"Fly mig hid min Bue!
"Jeg gad vidst, om Strengen kan
"Endnu længer due."

Derpaa griber han en Piil,
Sigter paa mit Hjerte,
Spænder Buen, skyder til,
Leer saa af min Smerte.
"Glæd dig med mig," siger han,
"Nu jeg alt er trøstet.
"See, min Bue er istand,
"Du har Saar i Brystet."

---

Egen Melodie.

Lyt, Elskede, lyt!
Hør, Kjærlighed kalder
Den blomstrende Alder!
Før Bladene visne, før Sneen den falder,
Lyt! lyt!

Kom, Elskede, kom!
Kast om dig din Kaabe!
Hør Kjærlighed raabe:
Naar lønnes min Troskab? hvor snart tør jeg haabe?
Kom! kom!

Luk Vindvet lidt op!
Skue ned paa den Vange,
Hvis bævende Sange
Saa bønligen nynned' alt hundrede Gange:
Luk op!

O, salige Nu!
See, Stjernerne svinde!
O, elskte Veninde,
O bliv! lad din aabnede Himmel dem blinde
Endnu!

Blik ned! det er mig!
Jeg elsker! jeg elsker!
Jeg elsker, jeg elsker,
Jeg elsker, jeg elsker, jeg elsker, jeg elsker
Kun dig!

Luk Vinduet igjen!
Forkjøl dig dog ikke!
Kun nok et Par Blikke!
Hav Tak da, du Søde! glem ikke, glem ikke
Din Ven!

Nok engang — Farvel!
Blik til mig i Drømme,
Som Kjærlighed sømme!
Sov sødelig sagte! drøm salige Drømme!
Sov vel!

Egen Melodie.

Modtag den Blomst, jeg rækker Dig!
Kun ringe er min Gave;
Den ei med Pragt fremskyder sig
I blomsterrige Have.
:|: Jeg fandt den paa min stille Vei,
Det er den simple Glemmigei. :|:

Useet den ofte blomstrer hen,
Og Ingen den afbryder;
Kun enkelt Vandrer finder den,
Og al dens Skjønhed nyder.
:|: O, sig ei til mit Ønske nei!
Modtag den, og forglem mig ei! :|:

---

Egen Melodie.

I eensom Lund en Rose skjøn
Med favre Hoved hængte.
Af Sorg den visned hen i Løn,
Dens Suk til Venus trængte.
"Forgjæves er jeg Lundens Pryd,
"Jeg blomstrer her til Ingens Fryd."
Saa sukked' den saa saare.

Gudinden hørte huld dens Suk,
De Skjønnes Tarv hun kjendte;

Og strax en Hyrde ung og smuk
Hun hen til Lunden sendte.
Han Rosen saae og brød den af,
Og henrykt tusind Kys den gav;
Da sukked den ei mere.

Saa mange Piger end i Løn
Som Rosen daglig sukke;
Men du, o Venus! og din Søn
Nu Øret grusomt lukke.
Og er ei Elskov Skjønheds Løn,
Hvad gavner det at man er skjøn?
O, send dog Hver sin Hyrde!

---

Mel. Jeg kommer med Sang og med Spil.

Hvor gaaer det, min yndige Brud?
Ifald Du er ene og hjemme,
Send mig et Bud med din Stemme,
Et Evangelie-Bud.
Hvis Du er ene og hjemme,
Kommer jeg til dig, min Brud!

Misundeligt Aftenens Slør
Omtaager mit Øie, Veninde!
Amor mig leder iblinde,
Veed ikke Vei til din Dør.

Fandt jeg dit Hjerte, Veninde,
Finder jeg sagtens din Dør.

---

Egen Melodie.

Naar i et Fængsels mørke Gjemme
Ynglingen venter paa sin Død,
Byder mig ei Naturens Stemme
Medynk at føle med hans Nød?
Naar jeg hører hans Klager gjenlyde,
Jeg bedrøvet klager med.
Mama! lad det dig ei fortryde,
Medynk er jo ei Kjærlighed!

Naar jeg i Vindvet stundom lytter,
Blusser min Kind, mit Hjerte slaaer;
Og gaaer jeg bort, det Intet nytter,
Thi jeg ham hører, hvor jeg gaaer;
Overalt hans Sukke gjenlyde,
Overalt jeg sukker med.
Mama! lad det dig ei fortryde,
Medynk er jo ei Kjærlighed!

Nys var hans Sang saa øm, saa kjælen,
Og et saa Sødt, jeg veed ei hvad,
Trængte mig lige ind til Sjælen;
O, at jeg kan den udenad!

Ingen Sang mig mere kan fryde,
Jeg af den bli'er aldrig kjed.
Mama! lad det dig ei fortryde,
Medynk er jo ei Kjærlighed!

---

Egen Melodie.

Da jeg første Gang dig saae,
Halvor! dig mit Hjerte kjendte;
Da du syntes for mig staae,
Ihvorhen jeg Øiet vendte.
Eensom satte jeg mig ned,
Tænkte: Er det Kjærlighed?

Halvor! naar man nævnte dig,
Bævede din glade Pige.
Da dit Øie sagde mig
Hvad din Mund ei turde sige,
Taus jeg rødmede derved:
Himmel! er det Kjærlighed?

Da det rosenrøde Baand
Du mig hjem fra Marked bragte,
Du blufærdig tog min Haand,
Trykte den saa ømt, saa sagte,
O, da følte jeg derved:
Himmel! det er Kjærlighed!

---

Melodie af Weber.

Eensom er jeg, dog ei ene,
Du, Tilbedte! er hos mig.
Mellem mat oplyste Grene
Synlig du omsvæver mig.

Hvorhen end min Tanke iler —
Midt i Sorger, midt i Lyst, —
Hvor jeg vandrer, hvor jeg hviler,
Banker kun for dig mit Bryst.

Blidt du tindrer, [klare Stjerne!]
Aldrig, aldrig naaer jeg dig!
Nær mig dog, som i det Fjerne,
Ene du tilsmiler mig.

---

Mel. Spring, min snelle Reen.

Skynd dig, elskte Ven!
Drag med Vindens Fart!
Kommer du ei snart,
Græder jeg igjen.
:|: Naar vi skilles ad,
Er jeg aldrig glad. :|:

Himlen er saa blaa,
Morgenen saa smuk!
Længselfulde Suk
Dog fra Hjertet gaae.
:|: Naar vi skilles ad,
Er jeg aldrig glad. :|:

Du, som hopper paa
Taget nær herved,
Lille Spurv! kom ned,
Som mit Bud at gaae.
:|: Hvis du seer min Ven,
Bring ham da herhen! :|:

Jeg er øm og tro!
Din, kun din, min Ven!
Længes til dig hen,
Har ei Rist, ei Ro.
:|: Naar vi skilles ad,
Er jeg aldrig glad. :|:

---

Melodie af Weyse.

Skjøn Jomfru! luk dit Vindue op!
Her er din Hjertenskjær.
Bleg Maanen stander paa Himlens Blaa,
Mildt Nattergalene Triller slaae —
Skjøn Jomfru! luk dit Vindue op!
Din Hjertenskjær er her.

Skjøn Jomfru! ræk mig din Liliehaand!
Jeg er saa syg og mat.
Ak, fra den Tid jeg skuede dig,
Bortsvinder al Ro og Søvn fra mig —
Skjøn Jomfru! ræk mig din Liliehaand!
O, lad mig faae den fat!

Skjøn Jomfru! ræk mig din Purpurmund!
Jeg var saa svimmel nys.
Jeg blusser, og høit mit Hjerte slaaer;
Du, som har saaret, o læg mine Saar!
Skjøn Jomfru! ræk mig din Purpurmund!
Giv mig et Rosenkys!

---

Melodie af D'Aleyrac.

Saasnart blot langtfra jeg dig seer,
Mit Hjerte slaaer og bæver!
Og naar jeg da dig kommer nær,
Det varmere sig hæver!
Hvert Øieblik det hæftigt slaaer!
Jeg brænder! — og veed ei hvorfor! —
Vel naar din Fader vilde svare,
Kunde han Gaaden let forklare!
Men vilde Du, saa tro du mig,
Jeg lærte meget meer af dig!

Mit Hjerte stedse søger dig!
Og naar jeg dig da finder,
Jeg er saa fro, saa lykkelig!
Min Fryd min Tunge binder!
Jeg seer paa dig saa sjæleglad!
Og ønsker — jeg veed selv ei hvad!
Vel naar din Fader vilde svare,
Kunde han Gaaden let forklare;
Men vilde du, saa tro du mig,
Jeg lærte meget meer af dig!

---

Er du oppe,
Blide Soel? — Ja, du er oppe!
Smiler sødt paa Bjergetoppe,
Mens de blege Stjerner svinde
Og for friske Morgenvinde
Skjule sig.

Er du oppe,
Lille Fugl? — Ja, du er oppe!
Vil saa gjerne synge, hoppe,
Og i Solens Ild dig bade!
Er blandt dine grønne Blade
Lykkelig.

Er du oppe,
Rosenknop? — Ja, Vinden leger
I dit aabne Blomsterbæger!
Himlens Graad din Kalk bedugger,
Sommerfuglen skjælmsk sig vugger,
Kysser dig.

Er du oppe
Hulde Pige? — Er du oppe?
Hør mig, svar mig! Er du oppe?
O lad mig ei længer bede!
Det er mig som staaer hernede;
Det er mig!

Du er oppe!
Kjære Pige, du er oppe!
Kunde jeg med Fuglen hoppe,
Titte ind fra Træets Toppe! —
Tys! hun synger jo deroppe,
„Er det dig?"

Alt er oppe!
Solen stiger høit paa Himlen,
Fuglehæren, Blomstervrimlen,
Alt er oppe; Nat er omme —
Ak hvi tør jeg da ei komme
Op til Dig?

Musik af Du Puy.

Jeg er endnu i Livets Vaar;
Men venneløs jeg her maa klage:
Fra mine spæde Barndoms Aar
En grum Tyran udgjør min Plage.
Amor, de unge Hjerters Ven,
Frels mig! og mine Qvaler end!

Skal jeg, ukjendt med Ungdoms Lyst,
Vansmægte i min Trældoms Kjæde?
En Stemme hvisker i mit Bryst,
At ogsaa jeg blev født til Glæde.
Amor, etc.

O, hvilken Røst lød for min Sjæl!
Dens Toner i min Barm gjenlyde.
O Stemme, lover Du mig Held?
Vil Skjæbnen snart min Lænke bryde?
Amor, de unge Hjerters Ven,
Frels mig! og mine Qvaler end!

---

Melodie af Weyse.

Der er en Ø i Livet,
Dens rette Navn er Elskovs Ø,
Af steile Fjeld omgivet,
Midt i den bittre Sø.

Enhver, som hører Dens Fryd,
Sig ønsker derhen, og iler derhen;
Men kommer snart tilbage
Med revne Seil igjen.

Thi mod den haarde Klippe
Fælt lyder brudte Bølgers Raab;
Dog vil ei Hjertet slippe
Med Ankeret sit Haab.
Saa mangen Skipper stolt og vild
Omseiled' den Ø ved Nat og ved Dag,
Indtil han sank i Havet
Med sønderknuset Vrag.

Men er man først deroppe,
Har overvundet Fjeldets Iis,
Da bag de golde Toppe
Sødt smiler Paradiis.
Der finder hver en Beiler god,
I kjølige Lund sin kjærlige Mø;
Og Maanens fulde Lue
Belyser Glædens Ø.

Og i den skjønne Have
Ved Floden er en Kirkegaard:
Saa mange sjunkne Grave
Med sorte Kors der staaer.

O! salig Den, som hviler der!
Han blegnede med sin Hjertenstro.
Sig Eviggrønt og Roser
Om deres Grave snoe.

---

Melodie af Himmel.

Rolig, høitidsfuld og stille
Slumrer al Naturen her:
Aftenduggens Perler spille
Over Engen fjern og nær.
Snart søger til qvægende Dvale
Hiin Lundens bevingede Hær;
Snart Solen skal rødmende dale
:|: Og farve det bølgende Kjær. :|:

Saa skal mine Dages Stjerne
Snart forgjæves glide ned.
Snart jeg iler, ak! saa gjerne,
Ind til Gravens tause Fred.
O, siden dit Savn jeg begræder,
Jeg vandrer urolig, forladt:
Veemodig min Bane jeg træder,
:|: Omhyllet af Kummer og Nat. :|:

Jeg en Rose vilde bryde,
Jeg bestemte den til dig,

Din saa favre Barm at pryde,
Men dens Torne saared' mig.
O, gjerne maa Skjæbnen beskikke
De mørkeste Dage for mig;
Mig Tornene gjerne maa stikke,
:|: Naar Rosen kun blomstrer for dig! :|:

---

Melodie af Weyse.

Hist i Kreds af høie Fjelde,
Hvor de dunkle Pile staae,
Hvor de stille Kilder vælde,
Ønsker jeg min Grav at faae.
I den kjølige, den skjulte Dal
Ro jeg søger for mit Hjertes Qval.

Grumt forstød hun en Bedrøvet,
Og hun var saa sød og smuk!
Tusind Taarer faldt i Støvet,
Hun foragted' Bøn og Suk.
Søg da Ro for dette Hjertes Qval:
Søg en Grav i denne stille Dal!

Ak, jeg haabed! Nu mig glipper
Haabet selv, jeg stoled' paa.
Hist i Kreds af nøgne Klipper,
Hvor de dunkle Pile staae,

Dybt i Eensomhedens tause Dal
Find en Grav og end dit Hjertes Qval!

---

Mel. Skilt fra Dig ved Bølge, Bjerge, Dale.

Skjønne, kjælne Roser! visner ikke,
Blomstrer trygge her hos eders Ven!
Eders spæde Torne frit ham stikke!
Eders Duft helbreder ham igjen.
Eders kjælne Spyd omsonst ham true!
Gjerne lider han hvad Amor led,
For i eders Purpursmiil at skue
Billedet paa skjøn Uskyldighed.

Skjønne, kjælne Roser! visner ikke,
Dufter indtil Dagens Ende sødt!
Dufter end i Nattens Øieblikke,
Naar Naturens sidste Smiil er dødt.
Solen atter frem i Morgen iler,
Og opvarmer mildt den kolde Luft;
Naar dens første Blik til Jorden smiler,
Lad den vække mig i eders Duft!

---

Røde Roser! eders Purpur blegner,
Hvide Roser! eders Snee blev graa.
Ak, saa falmer, svinder, mattes, segner
Al den Skjønhed, Solen blomstre saae.

Roser! eders sidste Smiil mig minder
Hendes Smiil, hvis Haand I blomstred' i;
Ogsaa dette Smiil engang forsvinder!
Grumme Roser! ak, hvi visned' I!

"O! vi haabede den stolte Lykke,
"Tryllet født i hendes Haand af Lyst,
"Hendes skjønne, skyldfri Barm at smykke,
"Og engang at døe paa hendes Bryst.
"Ak, vi maatte hendes Smiil forlade,
"Og af hendes Haand modtog os Du.
"Grumme! derfor visne vore Blade;
"Grumme Sanger! derfor døe vi nu."

---

Egen Melodie.

Klare Kilde! elskte Lund!
Eder, eder elsker hun.
Her den Skjønnes Billed boer,
Eder jeg min Sorg betroer.
Her jeg sukked tidt i Løn,
Naar hun vandred her saa skjøn,
Eder, eder jeg tilstaaer:
Hun var Den, jeg sukked' for.

Nys hun sad ved Kildens Bred,
Dronningen for Kjærlighed,

Zephyr vifted' Blomster ned,
At bekrandse hende med.
O, hvor hun var huld og smuk!
O, hvor steg da mangt et Suk!
O, Enhver, Enhver tilstaaer:
Hun er Den, han sukker for.

Naar det lyse Øie tidt
Hviler ømt og huldt paa mit,
Naar hun smiler blid til mig,
Vil mit Hjerte røbe sig.
Men hvis hun min Elskov seer,
Smiler hun ei til mig meer!
Nei! jeg ingen Tid tilstaaer:
Hun er Den, jeg sukker for.

Haabløs al min Elskov er —
O, men daglig jeg dig seer!
Tidt jeg henrykt nyde vil
Dine Blik og dine Smiil;
Ofte synke hen i Lyst
Ved din søde Tryllerøst.
Aldrig, aldrig jeg tilstaaer:
Du er Den, jeg sukker for!

---

Gammel Melodie.

Jeg gik mig ud en Sommerdag at høre
Fuglesang som Hjertet monne røre,
I de dybe Dale,
Blandt de Nattergale,
Blandt de andre Fugle smaa som tale.

Den allermindste Fugl af dem der vare
Sang fra Træet ned i Toner klare,
I de dybe Dale,
Blandt de Nattergale,
Blandt de andre Fugle smaa som tale.

"Mens Ungersvenden, sang den, grunder ene,
"Længes En imellem Løv og Grene,
"I de dybe Dale,
"Blandt de Nattergale,
"Blandt de andre Fugle smaa som tale.

"Hen under Løvet gaae de lune Vinde,
"Der du skal din Hjertenskjære finde,
"I de dybe Dale,
"Blandt de Nattergale,
"Blandt de andre Fugle smaa som tale."

Hav Tak, du lille Fugl, for du har sjunget!
Ellers var mit Bryst af Længsel sprunget,

I de dybe Dale,
Blandt de Nattergale,
Blandt de andre Fugle smaa som tale.

Hav Tak, du lille Fugl, der sang med Ære,
Stillede min Længsel og Begjære,
I de dybe Dale,
Blandt de Nattergale,
Blandt de andre Fugle smaa som tale.

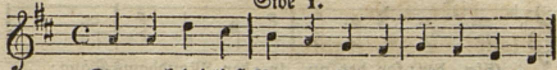
Af større Vee kan Verden ikke trænges,
End at skilles naar man saare længes,
I de dybe Dale,
Blandt de Nattergale,
Blandt de andre Fugle smaa som tale.

En større Fryd kan Verden ikke bære,
End at samles med sin Hjertenskjære
I de dybe Dale,
Blandt de Nattergale,
Blandt de andre Fugle smaa som tale.

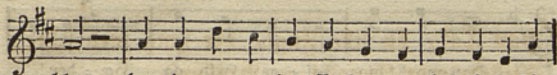
— Da nu min Hjertenskjæreste var funden,
Sang og blomstrede det rundt i Lunden,
Baade dybe Dale,
Og de Nattergale,
Og de andre Fugle smaa som tale.

---

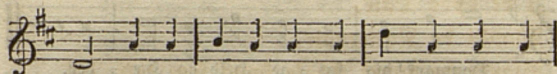
I. *Moderato.* Side 1.



Danmark, dei-ligst Vang og Vænge, lukt med Bølgen



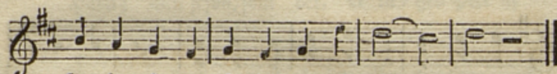
blaa, hvor de vor-ne, dan-ske Dren-ge kan i Le-ding



gaae mod de Sa-xer, Sla-ver, Ven-der, hvor man

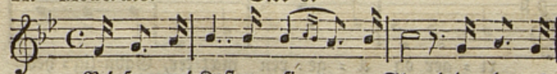


dem paa Tog hen-sen-der. Een Ting mang-ler

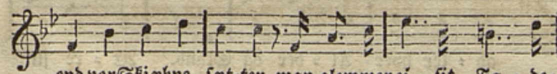


for den Ha-ve: Le-det er af La-ve.

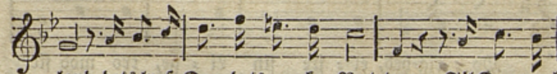
II. *Moderato.* Side 6.



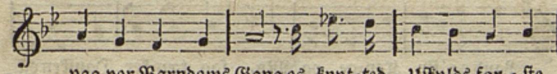
Ved fremmed Kyst, paa fjer-ne Strand, hvorhen os



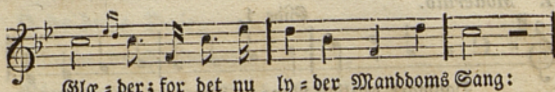
end vor Skjæbne sæt-ter, man glemmer ei sit Fø-de-



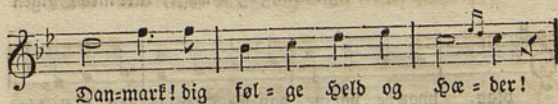
land, dets ly-se Dag, dets mørke Næt-ter. Til Danmark



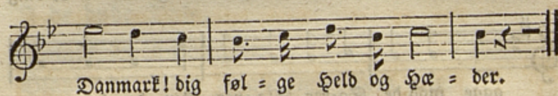
paa vor Barndoms Gang os knyt-ted Uskylds før-ste



Glæ = der; for det nu ly = der Mandboms Sang:

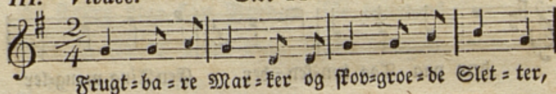


Dan=mark! dig føl = ge Held og Hæ = der!

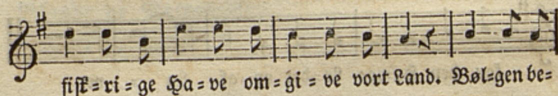


Danmark! dig føl = ge Held og Hæ = der.

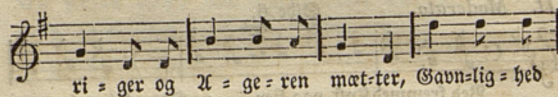
III. *Vivace.* Side 14. **Schulz.**



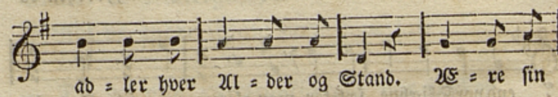
Frugt = ba = re Mar = ker og skov=groe = de Slet = ter,



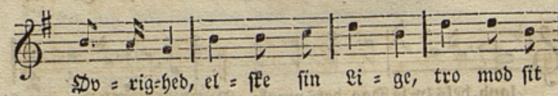
fisk = ri = ge Ha = ve om = gi = ve vort Land. Bøl=gen be=



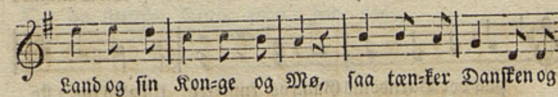
ri = ger og A = ge = ren mæt=ter, Gavn=lig = hed



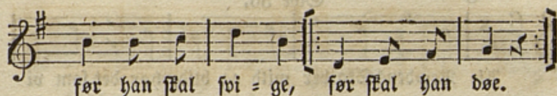
ad = ler hver Al = der og Stand. Æ = re sin



Ov = rig=hed, el = ske sin Li = ge, tro mod sit



Land og sin Kon=ge og Mø, saa tæn=ker Dansken og

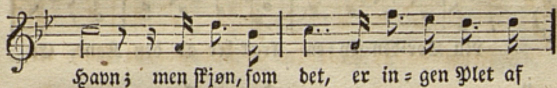



*IV.* *Moderato.* Side 14. Weyse.



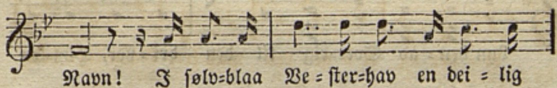


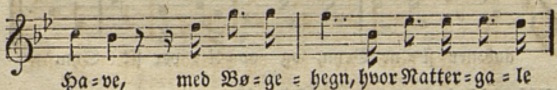
















V. *Allegro.* Side 36.

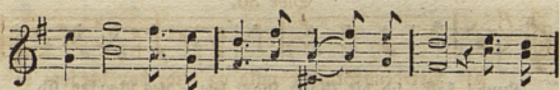
Al Ver=dens Ska=ber mild og blid, hør det som vi
be = de! Vi pri = se gla = de Aar = sens Tid.
Vær os al = le en naa = dig Gud med Glæ = de!

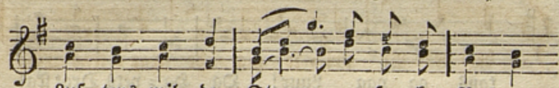
VI. *Andante.* Side 43.

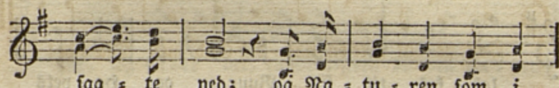
Nu Tor=den=sky = en træk=ker ad den Kant. Ei
meer den os for=skrækker; den forsvandt. Med fjerne Brag og
Lyn hen = ad Sver=rig til den dri = ver, Him=len
aab=ner si = ne Bryn, og op = li = ver sit Syn.

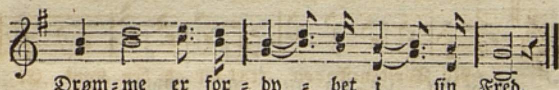
VII. *Moderato.* Side 45.

Vin=den vif = ter, Lø = vet skjæl=ver, Træ = et
drys=ser si = ne Duun; og den kla = re Him = mel

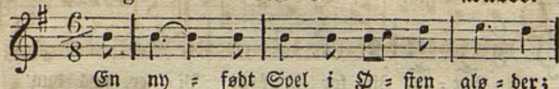


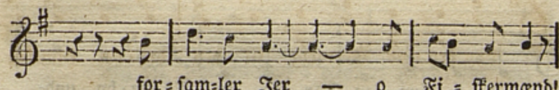



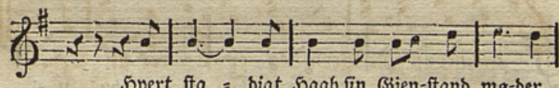



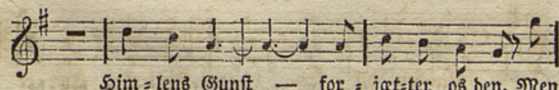



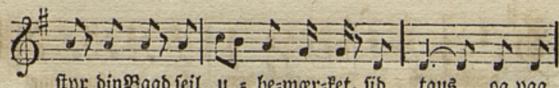

**VIII.** *Allegro.* Side 48. **Auber.**

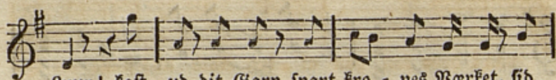


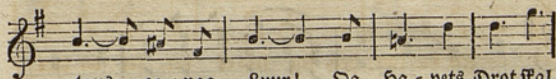



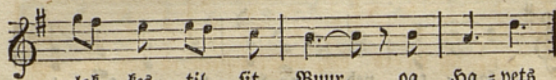



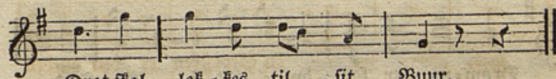



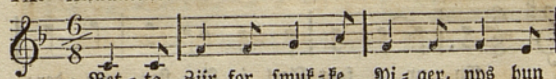

Luur! kast ud dit Garn, snart kro = nes Værket, sid

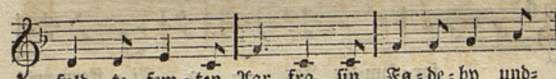

taus og paa Luur! Og Ha = vets Drot skal

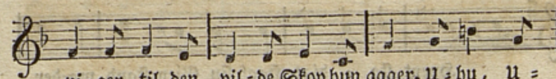

lok = kes til sit Buur, og Ha = vets

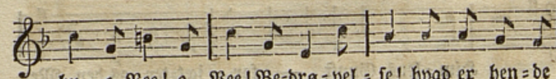

Drot skal lok = kes til sit Buur.

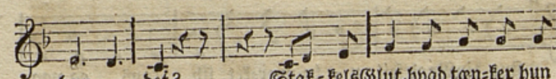
IX. *Andantino.* Side 52. D'Alegrac.

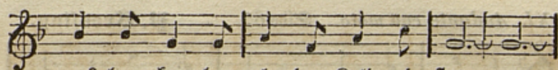

Bet = ta, Ziir for smuk = ke Pi = ger, nys hun

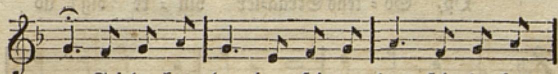

fyld = te fem = ten Aar, fra sin Fø = de = by und=

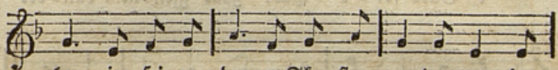

vi = ger, til den vil = de Skov hun gaaer. U = hu, U =

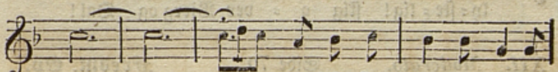

hu, o Vee! o Vee! Be=drø = vel = se! hvad er hen = de

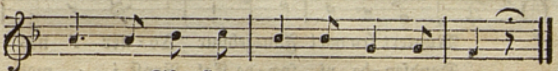

hæn = det? Stak = kels Glut, hvad tæn=ker hun



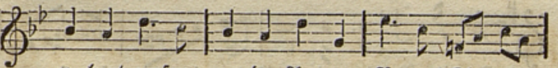



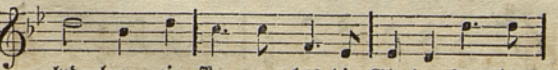



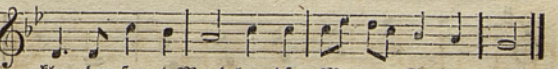




**X.** *Moderato.* Side 64. **Schulz.**



XI. *Andante con moto.* Side 65. **P. Krossing.**

Op, So = lens Straa=ler vin = ke dig! ud

i Guds fri = e Hal! gaae gjen = nem Lan = det

ly = ste = lig! stig o = ver Bjerg og Dal!

XII. *Moderato.* Side 70. **Fredm. Ep.**

Muntert fra vort Fan=gebuur To = ner = nes
Dandsen = de vi svæ = ve skal Bryst i = mod

Bud! la la la la lok = ke os ud.
Bryst! — — — — — sa = li = ge Lyst!

Ja til Val hen vi skal! la la la la

I den drøm=me = ri = ge, maa = ne = kla = re Nat har

Glæ = dens Gud os Stæv = ne sat.

XIII. *Allegretto.* Side 77.

Du lil = le Purk ud = i din Vug=ge = seng, og
Her er vi Spil = le=mænd, et lystigt Slæng, hør

du, hans Fa = der og hans Mo = der!
nu en Stund paa vo = re No = der!

Med

rø = de Ro = ser og med Vi = ne blaa han

smyk=ket skal i = gjen = nem Ver = den gaae. Ei!

Ung = doms = tid! du er saa blid, thi

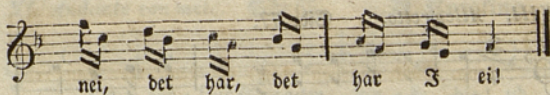
lad os væ = re Børn i Af = ten!

XIV. *Allegro.* Side 84. Schulz.

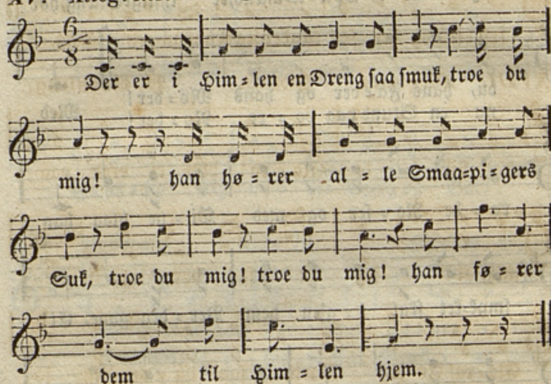
See en = gang min ra = ske Glut, hvor han

vo = xer, hvor han tri = ves, hvor han Dag for

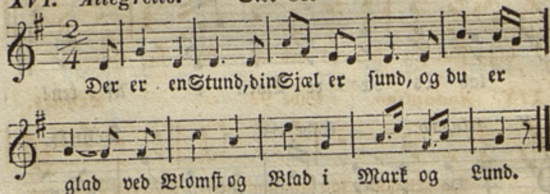
Dag op = li = ves. Har I vel en Glut som jeg?



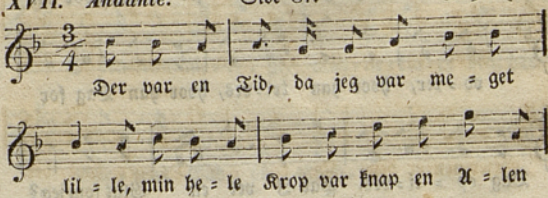

XV. *Allegretto.* Side 85.

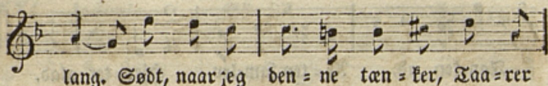



XVI. *Allegretto.* Side 86. **Schulz.**




XVII. *Andante.* Side 87. **Schulz.**

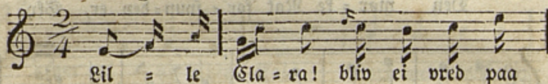








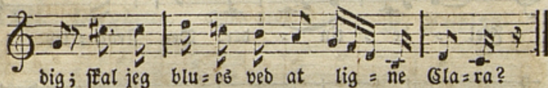
XVIII. *Allegretto.* Side 89. **P. Krossing.**



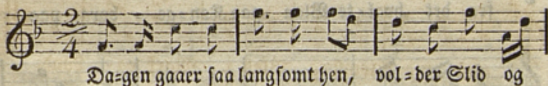






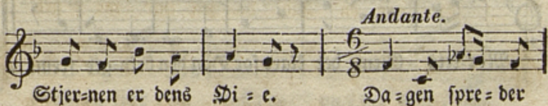



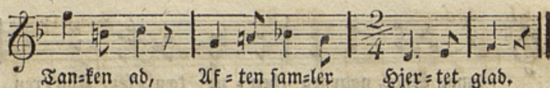

XIX. *Andantino.* Side 92. **Schulz.**



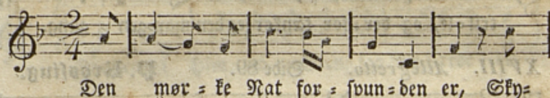


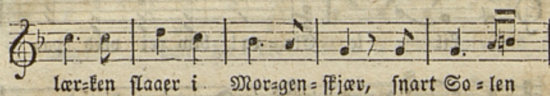


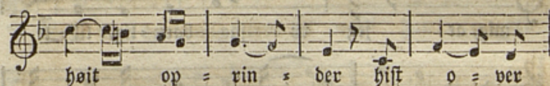


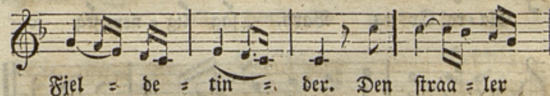


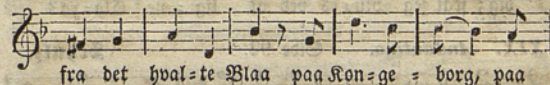

XX. *Andante.* Side 96. **Weyse.**

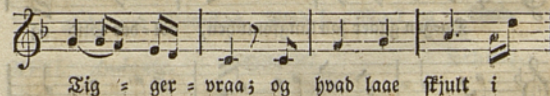


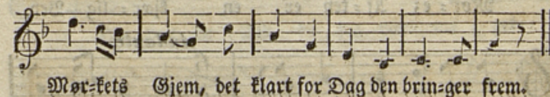



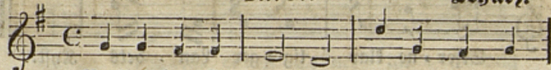



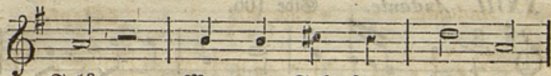



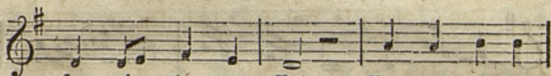



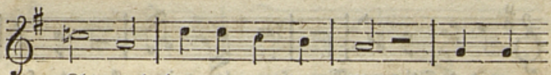



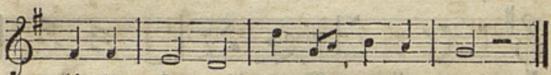
*XXI. Andante.* Side 97. **Schulz.**



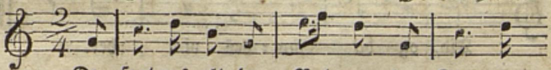



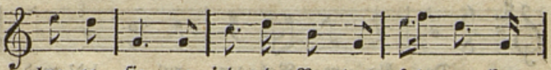



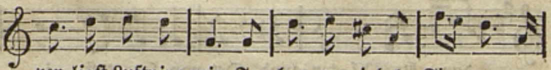



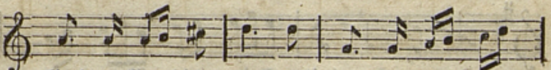



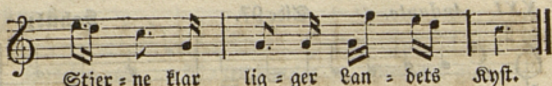

*XXII. Larghetto.* Side 102. **F. Kuhlau.**



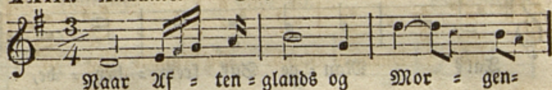



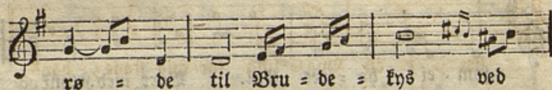



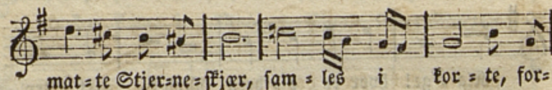



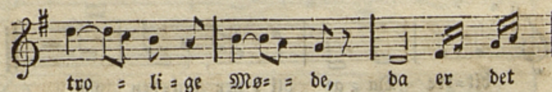



**XXIII.** *Andante.* Side 106.



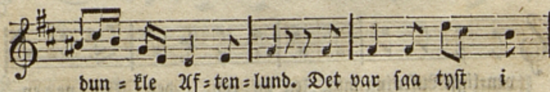





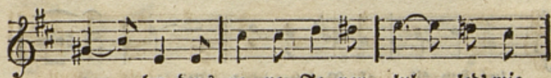


**XXIV.** *Andantino.* Side 107. **Weyse.**

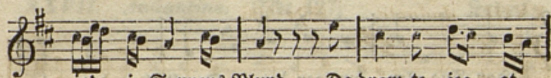


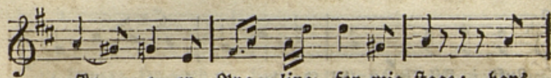


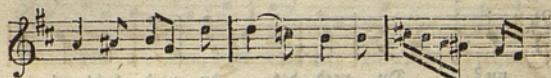
ga = len, dens re = ne To = ner lul = led' mig



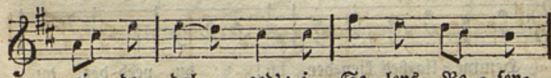
ind i Søvnens Blund. Da drøm=te jeg at



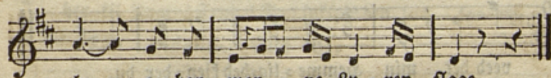
sku = e en Yng = ling for mig staae; hans



bru = ne Lok = ker bøl = ged', hans Aa = syn

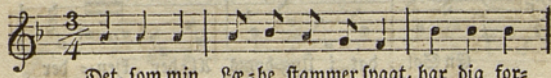


ei de døl = ged'; i So = lens Ro = sen=

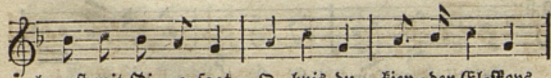


lu = e han mon = ne Ly = ren slaae.

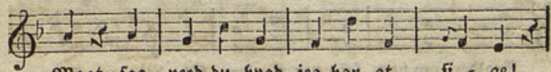
**XXV.** *Andante.* Side 112.



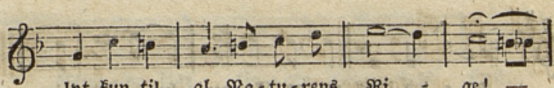
Det, som min Læ = be stammer svagt, har dig for=

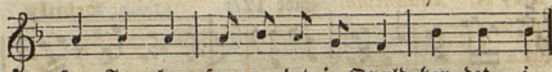


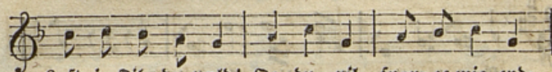
længst mit Øi = e sagt. O, hvis du kjen = der El=skovs

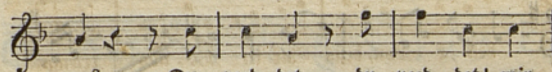


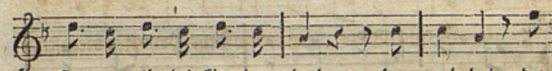
Magt, saa veed du hvad jeg har at si = ge!

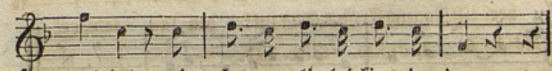


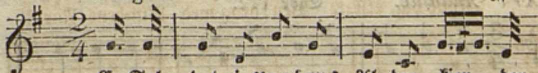



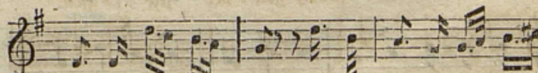



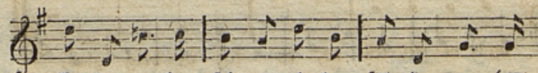



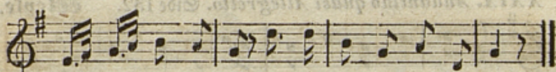




XXVI. *Allegretto.* Side 118. **Weyse.**



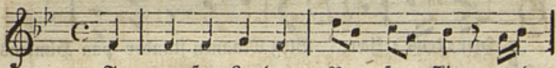



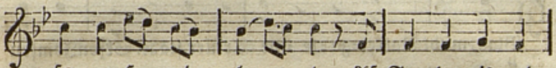


li = ge glad der=ved, er han li = ge glad der=ved.

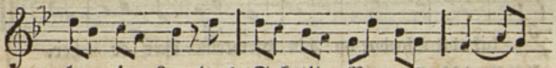
**XXVII.** *Andantino.* Side 127. **Schulz.**



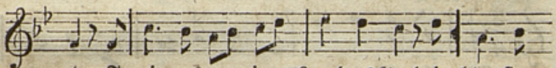
I een = som Lund en Ro = se skjøn med



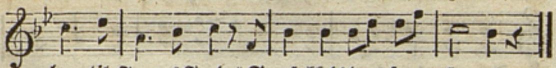
fav = re Ho = ved hæng = te. Af Sorg den vis = ned



hen i Løn, dens Suk til Ve = nus træng=

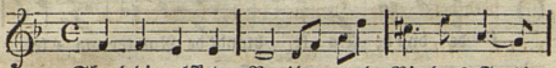


te. „Forgjæ=ves er jeg Lun=dens Pryd, jeg blomstrer

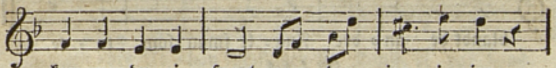


her til Ingens Fryd." Saa sukked' den saa saa = re.

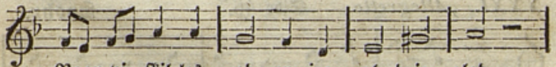
**XXVIII.** *Andante.* Side 131.



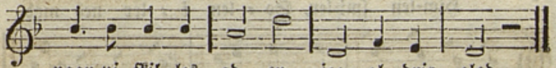
Skynd dig, elsk=te Ven! drag med Vin=dens Fart!



kom=mer du ei snart, græ = der jeg i = gjen.



Naar vi skil=les ad, er jeg al = drig glad,



naar vi skil = les ad, er jeg al = drig glad.

**XXIX.** *Andantino quasi Allegretto.* Side 132. **Weyse.**

Skjøn Jom=fru! luk dit Vin=due op! her er din

Hjer=tens=kjær. Bleg Maanen stander paa Himlens

Blaa, mildt Natter=ga=le=ne Triller slaae. Skjøn Jomfru

luk dit Vin=due op! din Hjer=tens=kjær er her.

**XXX.** *Moderato.* Side 143.

Jeg gik mig ud en Sommer=dag at hø=re

Fug=le=sang som Hjer=tet mon=ne rø=re,

i de dy=be Da=le, blandt de Nat=ter=ga=le,

blandt de an=dre Fug=le smaa som ta=le.

# Tillæg.

**XXXI.** *Allegretto.* Side 46. **Spohr.**

Him=len smi=ler, So=len i=ler ned mod

Vest bag fjer=ne Træer, mens i Øst en Skov er

byg=get, far=ve = smyk = ket i vi = ol = blaat Af = ten=

skjær. Mildt det luf = ter, Græs = set duf = ter, Per = ler

dæk = ke hvert et Blad, Blomst til Blomst er kjær = lig

klyn = get, frisk, for=yn = get ved det kol = de Styr = te = bad.

*XXXII. Allegretto.* Side 53. **Monsigny.**

En gam=mel skin=syg Bød=ker, han el = sked en

ung og dei = lig Pi = ge, tænk=te at bli = ve hen = des

Mand, og ei et kjær = ligt Ord kan si = ge.

Be = dre Jo = han for=staaer sin Konst, ei var hans

om = me Ord om=sonst. Stræb, Bødker! stræb, Bødker!

alt hvad du kan! pas paa din Tøn = de som en Mand!

XXXIII. *Andante.* Side 57. **Kunzen.**

Naar Sned-ke-ren fø-rer til Hjem-met sin Brud, ei fin-der hun nøg-ne de Væg-ge. Med So-pha, med Skab har han smyk-ket dem ud, stolt stan-de de Meub-ler i Ræk-ke.

XXXIV. *Andantino.* Side 67.

Jeg van-drer fra By og til By, paa min Fod jeg sav-ner ei Vin-ger, med mun-ter Sang i høi-en Sky jeg van-drer fra By og til By. Og knap seer man Morge-nen grye, før til Sang alt Cithe-ren klin-ger; og Ko-ner og Børn om mig tye, og de Piger saa tæt mig omringer, og de Pi-ger saa tæt mig om-rin-ger.

Endvidere vil udkomme paa Selskabets Bekostning:

1. Reformationens Indførelse i Danmark. Kronet Priisskrift af Pastor Rohmann.

2. Historie om Reformationens Indførelse i Danmark, for Borgere og Bønder, af Pastor Luplau.

3. En Andagtsbog.

4. Et physisk-geographisk Haandkort over Danmark af Capitain Olsen, med tilhørende Beskrivelse af Professor Schouw.

Desuden ere — ifølge tidligere af Selskabet udsatte Priis-Opgaver: En historisk Læsebog for Bondestanden; en Undersøgelse om Grunden til de herskende Klager over Næringsløshed og Midlerne derimod; en Undersøgelse om Grundene for og imod Laugsvæsenet, samt Forslag til dets lempeligste Omdannelse — flere Skrifter indleverede, som nu ere under Bedømmelse, for derefter, dersom de findes tilfredsstillende, at foranstaltes udgivne.

---

De, som agte at indtræde i Selskabet, ville behage at anmelde det (med Angivelse af deres Bolig eller af det Sted, hvor Blad og Skrifter til dem kunne afleveres) i Kjøbenhavn: for Selskabets nuværende Formand, Professor Clausen (Krystalgaden 64—66); i Helsingør: Skibsclarerer Gad; paa Frederiksværk: Kjøbmand Larsen; i Roeskilde: Kammerraad Hansen, Formand for Filialselskabet sammesteds; i Holbek: Landphysicus Arends, Formand for det derværende Filialselskab; i Næstved: Postmester Witte; i Vordingborg: Postmester Høeg-Guldberg; i Stege: Justitsraad Meincke, Formand for det derværende Filialselskab; i Nakskov: Boghandler Thjerry, Secretair ved det derværende Filialselskab; i Maribo: Byfoged Valentin; i Odense og Assens: Cancellieraad Hempel; i Kjerteminde: Pastor Bentzien; i Faaborg: Agent Voigt; i Nyborg: Boghandler Busch; i Horsens: Postmester Malling; i Randers: Overauditeur Timm, Formand for Filialselskabet sammesteds; i Aarhuus: Kjøbmand M. G. Bech, og Boghandler Jessen; i Viborg og Skive: Landsoverretsassessor Blechingberg; i Aalborg og Ribe: Boghandler Lundt og Boghandler Rottbøll-Sadolin; i Fredericia: Chordegn Simonsen; paa Bornholm: Adjunct Hasselriis, Secretair ved det derværende Filialselskab.

De, som ved Indmeldelsen i Selskabet, erlægge Contingent fra 1ste April 1835, erholde saavel Folkebladet fra Begyndelsen af som samtlige af Selskabet udgivne Skrifter.

---



